

HIND 5 SENTI

Me loodame, et lahkumine on kord veel jälleägemine!..

Õpilasteleht

Tänast lehte 12 külge.

Ilmub igal laupäeval kogu kooliaasta.

Tellimishind postiga:

1 kuu . . . 20 senti | 3 kuud . 50 senti
2 " . . . 40 " | 6 " . . . 1 kr.,
aastakäik Kr. 1,50

Posti jooksev arve nr. 2188.

Toimetus ja talitus: Ülikooli tän. nr. 21, Tartus
Tallinna kontor: V.-Roosikrantsi 3, K. K./Ü. „Töökooli“ raamatukaupluses
Kirjade aadress: „Õpilasteleht“, Tartu. — Postkast 8. Talituse tel. Tartu 80

NR. 34. LAUPÄEV, 27. MAI 1933 I AASTAK.

Viis elevanti

„Ema, kas ma tohin täna õhtu-poolikuks kutsuda meile paar-kolm tüdrukut?“

„Kutsu siis pääle. Pühitseme päälegi su koolilõpetamise päeva.“

„Kas kohvi ka keedad?“

„Eks ma siis keeda ka.“

„Kas saia ka tood?“

„Ju ma siis toon ka.“

„Ma lähen nüüd natuke välja, lõunaks tulen tagasi. Võta, siin on mu kooli lõputunnistus . . . Ja see pakike siin võta ka oma hoolde.“

„Mis see siin on?“

„Võta lahti, vaata . . . Oma kamba tüdrukud kinkisid mulle mälestuseks.“

Hilda jookseb ülemeelselt väravast välja. Ema istub üksinda laua ääres. Tal kipuvad pisarad silmi. Siin siis on nüüd see lõputunnistus, mille saavutamiseks kulus nii palju vaeva vanemil ja teistel. Siin ta on. Üks eesmärk on saavutatud juba elus. Kuidas on lugu järgmisega? Kuidas läheb küll Hildal tulevikus?

Nüüd ayab ema paki.

„Mis need sõbrad siis kingivad ka Hildale koolielu mälestus-ks? . . . Oi, näe . . . elevandid . . . pisikesed valged iluasjad. Üks teisest suurem, viis tükki! Need on õnne loomad!“

Ema asetab nad kõik viis oma ette lauale suuremast väiksemani.

Kõik nad peavad nüüd tooma õnne Hildale. Igal peab seljas olema hüvede koorem, mida soovitakse Hildale kaasa anda tema koolist ellu astumisel.

Millise õnnekoorma paneks ema omalt poolt iga elevandi turjale? Jah, tõesti, mis oleks kõige vajalisem elus, et olla õnnelik?

Ema mõtleb ja mõtleb. Siin ees see esimene. Suur paks loom. Selle selga mahuka ilmatu koorem õnne. Aga — mida just? Pika arutluse pääle tuleb ema siiski otsusele: esi-

REKORD kohvi

on võistluseta kõige parem jook.

Igas koloniaal-kaupluses üle Eesti saadaval.

Tartus, Lille tänav nr. 3.

Nalja ja naeru.

HA-VE joon.

1) VABANDUS. „Kuule, su kirjatöö on täis keelelisi vigu.“ — „Võib olla, härra õpetaja — sest ajast, kui ma käe ära väänasin, ei saa ma enam õieti kirjutada.“ — 2) TUNNEB ASJA. See poiss on kusagil õpi-poisiks — kõrvad on tal nii välja venitatud. — 3) NAIIV. „... varas saadi kätte. Aga kujuta ette, kella ta oli peitnud läbiotsimisel suhu.“ — „Mis see oli — käekell või seinakell?“ — 4) INDIAANLASED. „Võtke mind ka endiga mängima, lapsed.“ „Sinuga ei ole midagi teha, vanaisa — sa oled juba skalpeeritud.“

Suurim valik kõiksugu päevapildi aparate

plaatide, filme ja t. tarbeid. Kõige asjatundlikum laboratoorium amatööridele. Filimide ja plaatide ostjalle ilmutamine tasuta.

Firma

G. F. Liblik

Tartu, Suurturg 10
Telef. 6-30.

Hääd suvevaheaega

kõigile lehelugejaile, kaastöölisele ja tellimiste vastuvõtjale soovivad

„Õpilasteleht“ toimetus ja talitus.

Laste valmisriiete moeäri

„LASTE MOEILM“ Suurturg 3 Tartus

Laste mantlid
Poiste vihmamantlid
Kübarad, mütsid
Suvikingad

Laste pesu
Sukad, sokid
Kindad
Kleidid, ülikonnad

Tellimiste vastuvõtmine • Töö korralik • Hinnad mõõdukad.

Kooliaasta lõpul.

On saabunud meile pikk suvevabadus, millal võib elada oma tahtmise järgi, magada hommikuti kauem, puhata talvist väsimust ja teha palju palju muud. Kes veel väsinud pole, läheb matkama, tutvub kodumaa ilusamate kohtadega, rändab Eesti risti ja põigiti läbi, käib Saaremaa kadakate vahel, jookseb Harjumaa pankrannikul, kuulab Alutaguse metsades lindude laulu, imestab suurt Narva juga, laulab Pühajärvel päikese loojenemisel nii et mets kajab vastu, ja tunneb elust rõõmu, aga kes matkama ei taha minna, see töötab kodus, aitab ema ja vahetevahel õpibki natukene, et sügiseks hästi meeles oleks. Ühe sõnaga — suvel tehakse sada imet. — Nüüd pöörame aga veel korraks kiire pilgu tagasi, et siis julgelt suunata see edasi — tulevikku.

Paljud lahkuvad nüüd meie perest, astuvad ellu, saavad isenda peremeesteks. Neil on vast veel rõõm, kes edasi õpivad ja ootavad oma kooliaja lõppu, aga need, kes seisavad praegu

ALG- VÕI KESKKOOLI LÄVEL,

vaatavad igatsusega tagasi tühja klassiruumi, kus juba viis või kuus aastat on õpitud.

ELAVANA tulevad silme ette mälestused esimesest aastast, kus rõõmuga tuldi kooli. Kooliaeg oli alles ees, tundmata õpilaste mured ja rõõmud. Aga nüüd oled juba teadlik kõiges, otsid lepitust igast asjast, saad aru elust, mõistad elu õieti. Mälestus matab teise kinni, terve rodu on neid, filmina jooksevad nad silme eest mööda, igauks uus ja huvitav. Tulevad meele helged silmapilgud, kiitused õpetajailt, aga samas pistab vahele piinlik mälestus, õpetaja noomimine, tegemata tööd. Mäletad sedagi, kuis pahane olid mõnele õpetajale, kuid nüüd tahaksid leppida, kõik andeks paluda. Saad aru, et oled süüdlane.

Vaatad klassiruumi — kõik tühi ja kurb. Endine elavus on kadunud, pingid seisavad leinates reas, tahvel kõneleb, kõneleb elavat keelt: hulk vigureid on temale tehtud. Tahvilapp seisab nagu poeg isa kõrval, niisama kurb, mahajäetud. Mingi õuduse tunne valitseb klassis — surmavaikus. Vaatled paberit, mis jäänud õpilastest klassi, sääl seisab maateaduse õpetaja karikatuur, pika nina ja suure päega, nüüd põlgad seda paberit, märkad, et see pole ilus, ei taha nagu uskuda, et kunagi olid ise selle joonistaja, põlgad nüüd seda joonistajat, põlgad iseennast. Siia on keegi jätnud oma sullepää, sääl lauasahelis lebab kuivanud võileib. Üks sahtel on kompekipabereid täis.

SEE NURK, mis sääl klaveri juures, sääl olen ise kaks korda seisnud: esimest korda seisin siis, kui panin õpetaja kuuehõlma külge nõõpnõelaga mingisuguse karikatuu-ri, mis pärast teine kord seisin, seda ei mäleta enam. Aga imelik — nüüd karju samas ruumis niipalju kui tahad, keegi ei pane sind nurka, aga veel imelikum — ei tahagi enam karjuda, hääl on kurku kinni jäänud.

Astud klassist saali, vaatad vana seinakella, kuulad ta tiksumist, kui armsasti ta käib, ainus „elav“ olevus suvel koolimajas. Saal on praegu nagu suurem, vahetundidel siin

Toimetusel.

Teised lehed algavad ja lõpetavad oma aastakäigu kalendriaastaga. „Õpilastele“ aastakäik aga algab ja lõpeb kooliaastaga. Sellega

joostes ei märganud seda, igat nurka tunnen, iga nurk tunneb mind. Sääl näitelava, oo, ka seda tunnen, olen ju ise siin kaasa mänginud näidendis. Aga ikka, kuhu vaatad, ikka tunned — enne justkui ei tunnud, paistis rohkem võõrana.

JA KAASÕPILASED, kuhu maailmakaare on need rännanud, ei tea. Mäletan kõiki, ei tea, kas kümne aasta pärast on nende nimed ka veel nii hästi meeles. Küllap on, kuidas võib isiku nimi minna meelest, keda tunned juba viis, kuus aastat, kuulnud ta nime iga päev, tarvitanud ka ise. Ei kunagi. Iga-vesti jäävad need mälestused ja nimed meele püsima, mis saadud koolipõlvest.

Algkooli lõpetajad seisavad raske küsimuse ees, neil tuleb lahendada suur probleem:

KAS MINNA EDASI ÕPPI-MA, VÕI ASTUDA ELLU?

Kui õppida edasi, kus? Kui minna otsekohe ellu, mis hakata tegema? Lahendus peab aga leitama, midagi peab ikkagi hakama tegema. Kes läheb gümnaasiumi, sellel tuleb lahendus alles viie aasta pärast. Niisama raske ülesanne on ka keskkooli õpilasil-lõpetajail, paljud ei lähe edasi ülikooli ja seepärast seisab neil küsimus, mis hakata edaspidi tegema? Praegusel ajajärgul, kus kõik ametialad on inimesi täis, on see küsimus veel eriti raske. Meie eluõnn oleneb õigest kutsevalikust. Ei ole küllalt sellest, kui õpilane on valinud ala, millel loodab hästi teenida, kuid ise pole teadlik, kas ta iseloom üldse sobib sarnase ala jaoks. Need küsimused tulevad vanematega läbi kaaluda ja kindlale otsusele jõuda. Seks soovin ka mina teile hääd kordaminekut ja töötahet ning edasiõppijaile hoolust.

Kõigile õpilastele soovin hääd suvevaheaega ja loodan, et tuleval õppeaastal keegi, ka mitte endised õpilased, ei unusta „Õpilastele“: ta on ja jääb meie vahel ühendavaks sidemeks, võimsaks raadiolülituseks. — Huvasti, huvasti!
Teie kõikide sõber
õpilane E. Aleve.

algab käesolevast numbrist ka „Õpilastele“ suvepuhkus, just niisama nagu Atsil ja Helgal, kes täna-homme oma koolitunnistused kätte saavad. Eks ole kena? Need, kes on tellinud lehe pike-

Viis elevanti... algus lk. 1. meseks suurimaks õnnekoormaks valida — tervis.

Mis on kallim tervisest! Mis hakkab elus päälle haige inimene!

SÄILITADA TUGEVI TERVIS on iga inimese püüe. Soovida oma lapsele kehtvat hääd tervist — on iga ema parimaid, suurimaid soovide.

Aga teine elevant. See on pisut väiksem, aga siiski ikkagi veel tugev loom, võimeline kandma paraja koorma õnne.

Emal otsustab laadida sellele mehise seljapäie

ELU- JA TÖÖRÕÖMU.

Eks ole, rõõmsa meelega on ikka kergem elada, pakkugu saatust mis tahes. Rõõmus inimene saab üle kõigist ohtudest. Kõik tööd tunduvad talle armsad, ta ei ole töö ori, vaid selle isand.

Kolmandale loomale asetaks ema

HÄID SÕPRU,

kellele ka on elus õudne elada.

Terve, rõõmus inimene hääde sõprade keskel! Milline õnnelik inimene saab Hildast!

Aga edu peaks ju ka ikka soovima kõiges ta töös ja tegevuses. On ju palju terveid ja rõõmsaid inimesi, ka häid sõpru võib neil olla, aga neil ei vea elus. Kõik, mis nad teevad, ei õnnestu. Nad ei jõua elus edasi.

Neljanda elevanti koormab ema

HÄA EDUGA.

Pisut väike tuli see koorem. Paneks õige sellesisulise koorma mõnele suuremale loomale eespool. Aga ema ei leia, mida säält võiks ära võtta ja vähem tähtsaks pidada. Olgu päälegi. Ei olegi tarvis kuigi kaugele jõuda. Olles terve, rõõmus, oma olukorraga rahul, hääde sõprade keskel, saab väiksegi eduga õnneliku elu.

Üks, väiksem, on veel koor-

mata. Mida võiks sellele veel panna turjale? Pisikene saaks see koorem. Aga tühjal ei raatsi hääsoovlik emasüda lasta minna sedagi õnnelooma.

Ja viiendale elevantile leiab ema viimati:

TEISTE INIMESTE HÄÄKSIKIITMIST JA POOLEHOIDU

oleks inimestel ka ikka vaja.

Või kihutaks selle hüve ettepoole, kas või kõige suuremale õnneloomale? Et terve maailm tunnustaks kord Hildat, kiidaks hääks ta elu ja tegevuse, nime-taks ta kuulsaks.

Kaalub ja mõtleb ema. Proovib ümber asetada koormaid õnneloomade seljas. Aga uut järjekorda ta ei leia.

Olgu päälle, et Hildale osaks tuleb vähe kuulsust ja tunnustamist. Aga sellele väiksele loomale mahub ehk siiski selga pisutki teiste poolehoidu.

Võibolla on siin nii palju ruumi, et mahub ära kõige lähimate sõprade ja omaksete hääksiitmine ja poolehoid. Kui see ainult, siis vist mahub ära...

Ja mis on inimesel õieti rohkem vaja. Kui omad inimesed sind tunnustavad, siis on juba kurnis hää elada. Siis jätkub ehk jõudu kannatada ka laia maailma halvaks panu, kui see peaks olema määratud kanda saatusest.

Emal on rahul oma soovidega. Ta on kindel, et on soovinud Hildale parimat, mis oskas.

„Õpilastele“ sõpradest lõpetab neil päevil tuhandeid kooli ja astub ellu. Sõbrad ja tuttavad saavad neid oma hääde soovidega.

„Õpilastele“ toimetuse ühineb nendega ja otsib omalt poolt koormaid õnneloomadele, mida anda kaasa noortele.

Kas ühineme õnnekoormate suuruse ja järjekorra valikus Hilda emaga!... Ei oska küll meiegi talitada paremini.

Niisiis, noored sõbrad, õnn kaasa! Tervist, elu- ja töörõõmu, häid sõpru, edu ja pisut ka teiste inimeste poolehoidu ja hääkskiitmist!

ma aja päälle, saavad uuest õppeaastast lehte automaatselt edasi, kuni tellimine on tasa.

Sellest lõpmata suurest saabunud kaastöö hulgast on vaid väike osa mahtunud meie lehe veergudele. Kõik, mis tänini alles on ilmumata, jääb autorite lahke nõusoleku korral järgm. aastakäigu käsikirjadena toimetuse kaustadesse seisma ja oma suurt ülestõusmise päeva ootama.

Mida tulevases aastakäigus kavatsime pakkuda, seda me siin praegu ette kiitlenu ei hakka. Et aga teine aastakäik tuleb veel huvitava-
vam, see tahab juba praegu üsna kindel olla. Elame — näeme.

Õnnelikku suvepuhkest ja rõõmsat jälle nägemist 26. augustil!

„ÕPILASTELE“ TOIMETUS.

Avara käsituse

Haapsalu lossi ja linna minevikust ning selle arenemisest moodsaks kuurordiks annab Art. Grönbergi koostatud raamat:

„Kuurort Haapsalu.“

120 lk. Hind tänavu alandatud. Maksab 1 kroon.

„Kuurort Haapsalu juht“

sisaldab kõik, mis suvitajal on vajalik linnaga tutvumiseks: tänavate

nimestik, linnaplaan, arstid, asutised, kirikud, sõiduplaan jne. Tähtis igale võõrale sissesõitjale. Hind 50 senti.

Larin Kyösti:

Legend toomhärast ja Mirga-neiust. Soome keelest V. Ridala. Hind 50 s.

Teos pakub igale kirjanduseharrastajale sügavaid elamusi süngest keskajast.

P. Tamverk'i kirjastus Haapsalus

VALLOT' joon.

— Mis? Oled lõpetanud kes kooli ega oska tubagi pühkida!

Vanakuri

Jutt sellest, kuidas vanaõelus setu
mammile sõitu tegi.

Jutustan teile, poisid, ühe vinge loo, aga ärge te, jumala pärast, mu üle naerge. Ega ma ise seda lugu välja mõelnud. Selle jutustas mulle kaitseväge lendur Vahtrik.

See lugu juhtus setu veneküla eide Miitra Hõklaga. Hõkla-eit tuli kloostrist palverännakult. Petserist. Jala muidugi. Aga koju, Võporsova küllasse, tuli Petserist oma kaksikümne viis või rohkemgi kilomeetrit ära.

Hääkene küll, Hõkla-eit käib esimese tuhinaga oma viisteist kilomeetrit maha, aga kuueteistkümnendal vajub suurest väsimusest küljeli.

Vajub vanaeit küljeli just Treski küla kohal, ahmib täie suuga õhku, pikutab üsna kraavi äärel ja tunneb igavust.

„Oh sa armutegu,“ õhkab Hõkla-eit, „no küll väsitas ära!“

Ja nõnda ta lamab sääil kraavi äärel. Paremat kätt on Treski küla, pahemat kätt kaerapõld. Eespool aga mets ja soo.

Ja hakkas vanaeidel kangesti halb, et ta siia säärasesse kohta soo ääre Treski poluvernükute küla juure nii oimetuna jäi maha lamama.

„Oh,“ mõtleb vanaeit, „no kuidas ma võin nüüd jääda siia niiviisi oma viimast tunnikest ootama. Veis võib tulla siia mind nuusutama. Ja oinas võib sõraga tõugata. Palju, mis kõik võib juhtuda. Oh, annaksin pool eluiga, et oleksin jälle oma koduses Võporsovas. Mis pool eluiga! Oma hingekeese müüksin vanakurjale. Võtku! Aga siin ei taha küll miski hinna eest surra: võõras küla, mets, soomülkad... ptüi.“

Nagu jõudis mõtelda, korruga kuuleb niisukest imelikku sahinat ja rädinat.

Hõkla-eit vaatas seljataha — oi, taevane taadike! Mis see siis nüüd on? Vanaeit ei usu oma silmi. Teispool kraavi, talumeeste kaerapõllul seisab niisuke veider asjandus. Maja ta pole, masin ka mitte, auto nagu ka ei oleks, aga rattad all ja justkui sõidak.

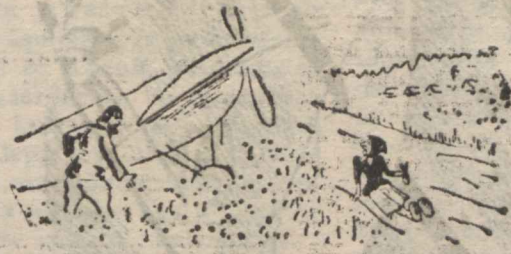
„Auto,“ mõtles vanaeit ja kokkus äkki. „Kuidas see auto siis nüüd maanteelt kõrvale sõitis ja siin kraavi veerel seisab?“

Vanaeit hõõrub silmi, et ehk on mõni lummutis. Aga ei. Masin seisab kaeras ja masina all on keegi meesterahvas kõhuli maas. Habemik.

Hõkla-eit vahib mehele otsa, aga see vaikib nagu vari.

Eidel hakkas halb sellest, et teine vaikib. Ja ta ütles nimme kõva ja kurja häälega:

„Aga, kulla inimene, miks sa ei räägi? Miks sa's sedasi talumeeste kaeras kõhuli aeled? Kui tarvis, ma võin su pääle Treski meeste ees kaevata ka. Niisuke asi ei lähe mette, et sa tuled siia oma autoga teiste kaera tallama... Või ehk pillasid midagi maha?“

Mees tõusis püsti, vaatas kraavi ja lausus pöriseva passihäälega:

„Pillasin jah! Mutrivõtme pillasin maha. Aga sa, mammi, ära kaeba ühti. Ma sõidan kohe jälle minema. On see minu süü, et rike tuli. Aga, muuseas, miks sa siin sedasi lamad?“

Eidekesel hakkas nagu kergem, et mees häält tegi.

„Oeh,“ ohkab jälle südamest, „miks ma, kullake, ei peaks siin lamama, kui enam ei jaksa jalulegi tõusta. Kummardasin kloostris kõik pühakud läbi ja nüüd väsimus murdis mu siin Treski küla juures oimetuks maha. Luud-kondid puha puru-haiged. Kuhugi enam siit kraaviveerest ei pääse. Sa, kullake, võiksid mind oma autol edasi viia...“

„Miks mitte,“ ümhahtas mees, „võib viia küll. Aga kuhu ma pean su viima?“

„No ma ju räägin, et Võporsova küllasse. Manteed mööda ikka edasi, edasi, viimaks pahemat kätt... Esimene on Mari maja, teine Mikulini, minu oma on sääil kõrval...“

„Tean,“ ütles mees. „Istu pääle, mammi.“

Tõstis eidekese „autosse“, sidus rihmaga kinni, et käänakul välja ei kukuks.

„Nüüd, mammi, hoiu kinni!“

„Aitüma, ole terve,“ rääkis vanaeit. „Aga ära, kullake, väga kiiresti kihuta. Ma ei kannata, kui nii kiiresti... Ikka otse maanteed mööda... kena sile tee.“

Mees istub ka. Ja kui siis paneb äkki undama! Sõiduk saab järsu tõuke, tõuseb maast õhku... Aga all on kraav, Treski küla, mets... Ja nüüd ujus kõik mööda.

Vanaeit oiatas korra, haaras käega millegi äärest kinni ja tardus. Tahtis ristitähkekest ette lüüa — käsi ei tõuse. Tahtis jalga liigutada — jalg suurest ehmatusest ei anna kõverasse. „Nüüd vanakuri viis minema,“ mõtles eit suures hirmus. Ning kangustus nagu surnu.

Ja siis, kolm minutit sõitu — olge lahked, juba kohal, astuge maha, — kodune küllake Võporsova.

Maandusid külaväljal. Rahvas muidugi jooksis kohe kokku. Kõik imestavad. Naeravad. Sikutavad eite sabast. Aga vanaeit ei löö jalagagi vastu — istub nagu nukk. Maha ka ei tule. Ainult pööratab silmi.

Omaksed tõstsid eidekese lennukilt maha, kandsid koju. Panid pingile pikali. Vanaeit pikutab pingil, süüa ka ei küsi.

See on kõik. Jah, vist küll kõik see lugu, kuidas Miitra Hõkla lendas taeva-sõidukiga.

Noorte lemmikajakirju.

Meie kõige levinum lasteajakiri on

„LASTE RÕÕM“,

ilmub juba 12 aastat ja on võitnud noore lugejaskonna sooja poolehoidu. Üks lapsevanem Tallinnast teadis pajatada, millise kärsitusega ootavad lapsed oma lemmikajakirja. Tema tütrekesel olnud päris vihapisarad silmis, kui see „Laste Rõõmu“ adressil öelnud järgmised „raske“ sõnad: „See pole kellegi „Laste Rõõm“, vaid „Laste Piin“: terve kuu aega oota, enne kui ükskord uus number tuleb!“ Sääljuures ei tarvita „L. R.“ sugugi järgnevate jutude suurt tõmbejõudu, vaid iga number on tal omaette tervik.

Hoolimata sellest, et igal naiste-ajakirjal ja mõnel ajalehelgi on oma „Tite Pudipõll“

kaasas, on „Laste Rõõm“ kui ainus iseseisev lasteajakiri jäänud kindlalt püsima ning võidab ikka rohkem poolehoidu. Ta on teistest oma välimuselt, mahult, sisult ja pildirikkuselt kaugelt üle. Koolis emakeele- ja koduloo-tunnis on ta lugemiku kõrval see esimene ja viimane, kust võib leida loetule täiendavaid palu ning klassiõhtuks lõbusaid deklamatsioone ja näidendeid.

„NOORTE PUNANE RIST“

kuulutab uut armuõpetust: Kõik maailma lapsed on meie vennad ja õed, kõigile sirutame vastu sõbrakäed. Vaenukirves, mis miljoneid on maha tapnud ja kümneid miljoneid vigasteks santideks teinud, on maetud maha ning loodetavasti jäädavalt. Vihavaenu, rahvusliku sal-

limattuse õhutamine rahvaste vahel on teevalmistajaks uutele sõdadele. Lapsed, ärge laske enam sündida uusi sõdu ja kohutavaid verevalanguid. Sõlmige sõprussidemeid kõigi maa-de lastega. Las rändavad eesti lastelt eesti nukud Ameerikasse, Aafrikasse, Jaapani ja Indiasse ja tulgu neilt mailt vastukingitusi, mis kõnelevad truusüdameidest ja teoorõõmsaist lastesüdameist. Kümme miljonit last üle maailma on koondunud „Noorte Punase Risti“ lipu alla, mis tahab viia maailma rahvad vastu ilusamale tulevikule.

Et see uus evangeelium kasvaks noore tõusva põlve südamesse, selle eest hoolitsevad lootusringid ja N. P. R. koon-dised.

„VIKERKAAR“

on meie tehniliste huvialade, katsete ja seiklusjuttude ajakiri. Säält leiame kõigepäält pikki põnevaid jutte, siis hulga huvitavaid elektri- ja muid katseid, keerulisi ülesandeid päämurdmiseks ja juhatusi isetegevuseks: kuidas näit. puu-

töö tunnis ehitada india purjek, mida ükski torm ümber ei viska („Vik.“ nr. 9); kuidas papist valmistada lihtne ja hästi naljakas kinoaparaat, kaasandeks veel mitu filmi (nr. 15) jne.

Ja naerda saab ka, teinekord kohe päris kõvasti, kui Vandismäe Endu või Onkel Jaak oma naljaregistrid lahti tõmbavad. Endu küll kangesti püüab ikka kasuks olla ja omaviisi hääd teha, kuid ikka kukub see asi kuidagi narristi välja. Mis sa teed, kui inimesel ei vea. Aga ega ta sellepärast suuremat kurvasta. Vana sõber Juhan tuleb, noomib natuke, siis patsutab õlale, ütleb: „Oh, pole viga midagi! Vaat' me ikka need mehed oleme!“ Ja siis on kõik jälle hää.

Ei, päris uhke on ilmas elada, kui niisugused toredad saksad sulle vahel nalja teevad.

Ja nüüd järjekorras see

KÕIGE NOOREM JA KÕIGE VALLATUM,

nimelt „ÕPILASLEHT“. See on, kas teate, niisukene mait,

Puriparv — katamaraan.

Parv on inimese esimene veesõiduk. Kas võib veel midagi lihtsamat olla? Pane palk palgi kõrvale, kinnita kuidagi kokku — ja valmis: päris lihtne asi. Aga katsu teha kord! Katsu ehitada niisugune ujuv põrand, et ta sõidul ei laguneks, et laine ega vool teda koost ei kisuks. Et kärestik teda üksikute palkidena laiali ei loobiks.

Vaatad mõnd parve — see on terve ujuv saar. Majahütt ka pääl, ahi köeb. Või tassivad parvepoisid maakamarat parvele ja süütavad lõkke. Istuvad õhtul lõkke ümber, keedavad kartulit, suits kihutab sääsed-kihulased kõik eemale. Puudub veel ainult kapsa-aed maja ümber! Nõnda ujub parv sajad kilomeetrid ja püsib kindlasti koos.

MERIPARV:

Parvel võib sõita sajad kilomeetrid kogu oma majapidamisega. Laota oma hütike koost, tassi parvele, pudulohused samuti, ja las sõidab tasapisi päri voolu.

Aga kui tarvis on vastuvoolu sõita? Siin on asi otsas. Kuidas sa ajad vastuvoolu nihukest mürakat! Tõuka lattidega niipalju kui tahad, parv oma laia laubaga toetub nii tugevasti vette, et ära parem katsugi. Kergem on kallast mööda jala minna.

Aga kui paneks palgid harvemini? Muidugi lähaks siis palju kergemini. Ja inimesed said viimaks nii targaks, et tegid päris seesttühja parve: jätsid ainult kaks äärepalki, kuna nende vahel pole midagi. Kaks palki, meetrit kaks teineteisest eemal, kahe põikpuu varal teineteisega kokku kinnitatud.

Kõige lihtsam puutöö. Aga kas teate, et see on meresõiduriist? Ookeanialus! Ilma naljata.

Ükskord juhtus niisugune lugu. Aurik sõitis Colombost välja (sadamalinn Tseiloni saarel) ja oli jõudnud sadamast viis miili sõita India ookeanis (meremiil on 1¾ km). Meeskonnast oli aga üks mees kuidagi kaldale maha jäänud.

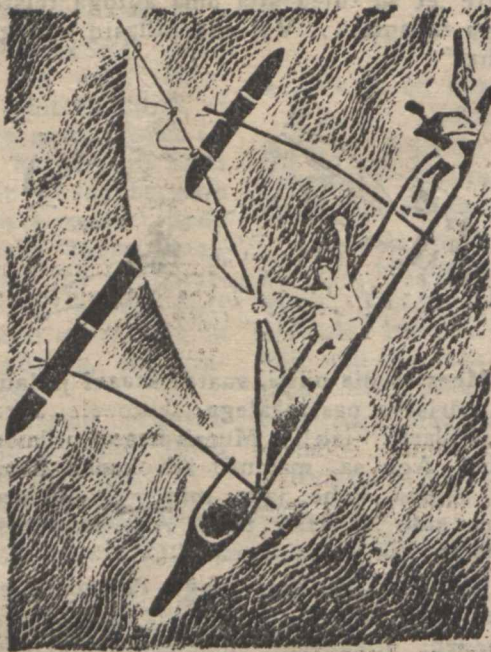
Oodati teist. Aga egas aurik või ometi ühe venivorsti pärast siin õhtuni oodata. Otsustati sõita ilma temata.

Äkki vaatavad — eemal on puri. Kaugel nende järel, hädavaevalt aga paistab. Puri jõuab aga ikka lähemale. Auriku kiirus on kümme miili tunnis, kuid puri jõuab järele.

Just nimelt puri, sest alust ennast polnud sugugi näha, vaid ainult mast ja puri tõusevad veest.

Lainetus on ookeanis kaunis tugev, puhub priske tuul, puri aga hüppab laineharjadel. Viimaks võis juba ka pikksilmaga näha, et säääl mitte mast üksi veest ei tõuse, vaid et säääl all nagu midagi mustaks. Pikapäale seletasid, et purje all kükitab kaks inimest — üks valges riides, teine süsimust.

Poole tunni pärast nägid juba ilma pikksilmata kaht inimest palgil suure purje all. Vahtu ja pritsmeid käis neist üle, nemad aga lendasid piki laineharju, nii et veetolm käis kahes kaares kõrvale.

Ja kuidas see palk ometi kummuli ei pöördu? Mõistatus selgus kohe, kui nägime, et palgi kõrval jooksis veel teine kitsam palk. See oli põikpuudega kinnitatud emapalgi külge. See oligi see tühi

parv, mis koosnes kahest palgist, ainult et see oli purjega.

Aga justament nagu veesusad. Ainuke vahe, et nad ei pöördunud kummuli.

See palk, millel istusid inimesed, oli kahe lauaga äärestatud. Need olid kaks parrast. Oli nagu pikk kitsas paat.

Must singalees (Tseiloni mustanahkne elanik) juhtis aeruga paati, meie mees aga hoidis purjenööri ja lehvitab meile oma valge mütsiga.

Nad jõudsid kiiresti aurikule järele, trepp lasti alla, ja meie merimees kobis üles laele.

„Noh, ei te pääsnud mu käest kuhugi!“ kiitles mees.

Ta jutustas, et tal kaldal oli palju sekkeldusi olnud, ja kui siis viimaks sadamasse oli jooksnud — pole aurikut enam nähagi! Mis nüüd nõuks võtta? Asi oli kohe niisugune, et hullem enam ei sünni olla. Tammunud nõutult kaldal, ei teadnud, mis teha, vahtinud üksisilmi merele.

Singalees mõistnud ta häda ja lubanud kolme vene rubla eest oma puriparvega aurikule järele kihutada. Ta küll kartnud ka veidi istuda sellele ujuvale palgile, aga mis sa hädaga teed?

Singalees aga tõmmanud purje üles ja kui siis pannud igavese valuga kihutama.

Kaheksateist miili (32½ km) ajasid tunnis oma lendava purje all. Peaaegu et aurikut kaks kiiremini.

Need puriparved kutsutakse katamaraanideks.

Vaatlesin neid hiljem singaleeside juures. Päris puusepatöö. Kuid missugune!

Selgus, et kõrvalujuv palk on seest tühi. Mina esiti ei saanud aru: otsadest terav nagu sigar, ja sile, mitte üht pragu. Palgile on vitsad ümber tõmmatud nagu tünnile.

Hakkasin singaleesidelt pärima, et miks tal need vitsad ümber on. Siis üks võttis kivi ja koputas palgile. Koputus kostis õõnsalt nagu tühjast tünnist. Nüüd sain aru, et seest tühi.

Ja siis alles märkasin õhukese joone, mis ühendas õõnsa palgi ülemise ja alumise poole. Kitsas lõige, nagu oleks keegi noaga joone tõmmanud.

Singaleesi puusepad teevad nii: saevad palgi lõhki, siis õõnestavad mõlemad pooled seest ära nagu mollid ja panevad jälle kokku. Ja nii tihedasti suruvad mõlemad pooled teineteise vastu, et kui ei tea, siis jäädkki uskuma, et see on üks terve palk.

NOORTE LEMMIKAJAKIRJU...

Algus lk. 3.

kes ei seisa purgis ega pudelis. Ja alati on ta kanget lustirõõmu otsast otsani täis. Tal pole muud kui vilistab ja laulab ja lööb tralli. Vahel võtab põlvest kinni ja õhkab: „Oh põlvekest, oh põlvekest!“ Aga ärgu keegi jumala pärast arva, et temasuguse põlvel nüüd midagi viga on: kõik puha valatuse vigurid.

Aga kui see poiss ennast kokku võtab, siis ta võib olla vägagi tähtis ja tõsine. Ta on täiesti teadlik oma suures ülesandes: ühendada kogu Eesti 120.000-line õpilaskond üheks tervikuks ja, kui vaja, seista ka valvel õpilaskonna ühiste huvide eest.

„Õpilasteleht“ on oma tüübilt žurnaal-ajaleht. Oma ajaleheliku välimuse, odava hinna ja tiheda ilmumise tõttu on ta ajaleht, sisult aga ajakiri, välja arvatud koolikroonika ja jooksvad sise- ning välismaised uudissündmused.

„Õpilasteleht“ kasvatuslik raskuspunkt lasub meie algkooli kuuendal klassil, kust harg-

nevad teed — ellu, kesk- ja kutsekoolidesse. Lehe sisu on uudishuvitav ja mitmekesine. Ta toob põnevaid romaane ja reisiseiklusi, naljajutte ja -pilte, vesteid tehnikakultuurist, ristõnu, mängu, keerulisi ülesan-

deid, noorte loomingut, lugusid suurmeeste elust, kirjutisi raadio, lennuasjanduse, spordi, skautluse, foto, filmi, keele, kunsti, kirjanduse, enesekasvatuse, noorte ühistegevuse, poiste ja tütarlaste käsitöö j. m. üle.

Kes on meie sõbrad?

Kõik ostud alltoodud äridelt ja firmadelt.

Käesoleva äriaasta lõpetamisel tahame veel kord tänuga meele tuletada järgmisi ärisid ja ettevõtteid, kes meid möödunud äriaastal on lahkelt toetanud, oma kuulutusi korduvalt meie lehes avaldades.

Ühtlasi paneme teile, noored lugejad, järgmist südamele: *oste tehke nõudke esmajoones alltoodud firmade saadusi ja külastage neid ärisid:* k./ü. „Loodus“, seebivabrik A. Frederking, k./s. „Eesti“, leivavabrik „Ceres“, saapatööstus H. Vester, Tartus, Promenadi 5, seebivabrik „Veronika“, k./s. Eesti Lloyd, „Postimehe“ r. matukaplus, Joh. Vals'i rätsepatööstus, Tartus, Lille tän. 1, söögisaal „Room“ Tartus, Rüütli tän. 1, a./s. Prov. Jul. Lill, Rüütli tn. 10, osakond ka Tallinnas, pagariäri P. Potsepp, Tartus, Raevoja taga, pagariäri J. Lill, Tartus, Riia 11, pagariäri Antsov, Tartus,

Rüütli tn. 12, firma G. F. Liblik, Tartus, Suurturg 10, Prov. J. Himmelhoch, Tartus, Riia tn. 1, k. k./ü. „Töökool“, Tallinnas, V. Roosikrantsi 3 (raamatud ja õppeabinõud), Kr. Saar & Ko, Tartus, Raevoja 2, Rannus-Cholk, Tallinnas, S. Pärnu mnt. 6, Karl Lemberg, Tallinnas, Viru 3, „Agfa“ fototarbed, Tallinnas, Kaarli pst. 11, kinod: Tallinnas „Olympia“, „Gloria“ ja Tartus „Central“, Rich. Glassmanni šokol.-tööstus Tartus, Suurturg 1, G. Kangro mütsitööstus Tartus, Aleksandri 15, „A./s. Odor“ liimid, koolitindid jne., rätsepatööstus J. Vahi, Tartus, Ülikooli tn. 1, „Iridinoid“ suled, kellasepaäri Joh. Alt, Tartus, Aleksandri 10, k./ü. „Noor Eesti“, gramfonideäri Tartus, Ülikooli 30, Karl Haupti sadulsepäätööstus Tartus, Küüni tn. 1, firma „Riietus“, Tartus, Ülikooli tn. 11,

Karl Unger, Tartus, Ülikooli tn. 26, E. V. Jürgens, Tartus, Ülikooli 2, telef. 7-88 (sporditarbed ja mängud), „Melange“ kohvi, T. Aua jalgratta ja elektritarvete äri, Tartus, Suurturg 12, R. Hanseni jalanõude äri, Tartus, Kaubahoov 1, F. Malin, Tartus, Kivisilla nurgal, F. Zimmermanni jalanõude ja reisitarvete äri, Tartus, Suurturg 10, „Estiao“ kamivabrik, Tartus, saapavabrik „Flamingo“, osakonnad igas linnas, fotografi V. Suras, Tartus, Riia tn. jne. jne.

Kui omad ostud just neilt äridelt ja firmadelt teete siis toetate meie sõpru, kes ei keeldu ka omakorda teile armsakssaanud „Õpilasteleht“ jõudumööda toetama.

„Õpilasteleht“ on õpilaste ja õpetajate ühistöö tulemus. Ta liidab kasvandikud ja kasvatajad üheks sõbralikuks perekaks, luues nende vahel usalduse õhkkonna. Ta ei targuta palju, vaid juhib tegudele, sest talle meeldivad algatusjulged teoinimesed. Alati tuju, alati lõbus ja naljatlev, — nii läheb ta rõõmsa naeratusega elule vastu.“

Tee, mis viib läbi mere.

See on Kastinina tee. Tuleb Uue-sadamast; ühineb linnaga sääli, kus lõpeb Vaikne promenaad oma vetterippuvate vanade remmelgatega. Vahepeäl on Väike Holm — pisikesi hütte, mõni, mis võiks kanda juba majakese nime, paar neist päris nägusad valgeaknaliste klaasrõududega viigi poole.

Kauneim neist majakesist kuulub nüüd Leeni isale — kapten Kivilaiule. Ja Kastinina teest saab Leeni koolitee.

Hommik varasügisel. Leeni peatub rõdu trepil.

„O-oo! ilus ilm!“

Viik on hall-sinine nagu taevaski. Teispool Holmi sinab suur-meri. Leeni südames nagu hakkaks miski vastu helisema sellele suurele sinale siin merilaidude hulgas.

„O-oo! Kui suur ja sinine. Ja mina üksipäini, väike... Vaja kooli minna!“

Haapsalu virvendab lustilise pärjana, lahutades taeva- ja meresina. Leeni koolimaja on sääli punase torniga kiriku juures vanade, vanade puude all.

Nii siis — sinna.

Kastinina sillal peatub Leeni veel kord.

Näeb Paralepa randa, Pullapää „otsa“, kaugel tumeda veeruna Hestholmi, vaevast nähtavalt isegi Vormsi piirjoont. Kui tohiks üles ronida kõrgele valgele meremärgile siinsamas silla kõrval, — küllap siis ulatuks nägema hommik-õhu selguses isegi kodusaart. Küllap, jah, näeks siis sedagi.

Aga — kooli tuleb minna.

Nüüd algab siis see päris Kastinina tee.

On ta kitsas või lai?

Ei tea öelda. Nii nagu ta teinekord juhtub olema. Vahest nii kitsas, et pole ollagi. Täna on ta kaunis lai, sest meri on madal. Hobusetee kõrval on täna väljas mõlemal pool kaunike riba rohumaad, mille keskel helendab merivee loigukesi.

Mis siin kasvab?

Loodusteadlane loetleks teile terve rea rannataimi, mis ei karda merivee üleujutamist. Leeni oskab näha vaid pruunikas-rohe-

Tere, kodu.

Tere, kodu roheline, meri sinisaareline, laulan sinust.

Kodu valgeõhtuline taevas tuhataheline, laulan sinust.

Viired lumesulelised, merilinnud tilvulised, laulge sinust.

Lainte võõdid viirulised, neemed mitmetiirulised, laulge kodust.

Täna, kodu roheline, meri sinisaareline, laulan sinust.

J. O.

list madalat karedat rohtu valgeks pestud kivikeste vahel ja pisikesi lillakaid karikakrakujulisi õisi — meriastreid.

Tee ise on valge nagu lõuend täna ilusa ilmaga. Tee ääres on rida suuremaid kive, vist pandud koolilastele hüppamiseks ja tasakaalu-harjutamiseks...

Kesk Kastinina teed tuleb vastu Kungla Jüri. Tuleb turult, käes kummaline punutud kott.

Tõstab mütsi. Leeni jahmub, kniksutab vastu. Ta teab küll, et Kungla Jüri elab sääli teispool Pesu-Liisi kartulimaad väikeses madalas hütis, peaaegu nende naabruses. Leeni on kuulnud isa kiitvat Jürit kui südit eesti rahvameest, kel palju teadmisi ja raamatuid, kes on üldse väga omapärane inimene. Ja veel on Leeni kuulnud, et Jürit naerdakse, ta ei tegevat muud kui lugevat ja ajavat juttu; leppivat nii viletsa majaga ja muu olukorraga, et teistel häda vaadata, aga midagi ei võta ette selle parandamiseks.

Nii ligidalt ei ole Leeni veel näinud Kungla Jürit. Peatub pisut ja vaatab vanem onu kui oma isa, kolmnurkne habe ja tumedad naervad silmad. Töömehe riided, aga hoopis iselaadi näoilme, — Leeni juba ei tea seletada, milline just.

„Oled kapten Kivilaiu tütar?“

„Jah, papa nimi on küll kapten Kivilaid.“

„Ja sinu nimi on Leeni?“

„On,“ noogutab Leeni energiliselt.

„Kuhu lähed?“

„Kooli!“ Leeni osutab raamatumapile.

„Või nii!... Kas sa pirne sööd?“

Leeni ei tea kohe vastata. Ta on küll julge rannatüdruk, kasvunud üles poiste hulgas. Aga tas on ärkamas siiski väike neiu. Kohmetub. Punastab.

Jüri võtab turukotist suure kollase pirni.

„Võta, võta. See on pehme. Seemneid polegi sees!“

Leeni on uudishimuline — kas tõesti pole pirnis seemneid? Hammustab korraka pirni pooleks. Ei ole jah! Söök isuga nagu laps kunagi, kes harva saab maiustusi.

„Tahad veel?“

Leeni naeratab heledasti. Kungla Jüri ilmes suureneb veel midagi, mis Leenile näis ennem nii seletamatu.

Leeni saab veel pirni.

„Papa nagu oled!“

„Ei ole. Papa on vurrudega!“

„Oh, sina vemm!“ mõtleb Kungla Jüri endamisi. „Nii on need Saare tüdrukud. Ise naiselik, tagasihoidlik. Astud ligemale — suskab nagu kadakapõõsas!“

„Aga kellele teie need pirnid viite?“

„Ei ole mul neid viia kellelegi... Niisama iseendale ostsin.“

„Siis palun veel ühe!“ ütleb Leeni muretult, helisevalt.

See helin heliseb vastu kellegi sügavas põuepõhjas.

Jüri võtab oma suurde töömehe pihku väikese väljasirutatud käe ahtakeste sõrmedega, mis on karedad sõudmisest ja kiviviskamisest. Siis otsib ta turukotist viimased pirnid ja topib need Leeni raamatumappi.

Leeni läheb nüüd kooli kiiret käiku, ikka oma vana viisi: neli sammu edasi, siis väike kerge pööre tahapoole; pruun raamatumapp teeb kaare, punane lint patsi otsas samuti. Nii ta läheb, see pisike madrusmütsiga tüdruk hallis suvepalitus. Kastinina kivine tee kasvatas talle täna pirne... Et ta leidis uue sõbra, kelle saatus saatis mõjutama nii tähtsalt ta koolipõlve ja noorust — selles ei ole ta veel teadlik. —

Imeline ime on sümpaatia ja sõpruse tekkimine. Kes mõistab, kes põhjendab neid keerdkäike, mille kaudu läheneb inimsüda teisele!

Nii mõtleb kõrgekasvuline viiekümnele lähenev mees, astudes aeglaselt mööda Kastinina teed oma madala kodu poole...

Aga Kastinina tee ei kasvata alati pirne. Ei kohta siin ka igapäev avarasüdamelisi sõpru, kes härdudes lapse süütuist silmadest, on valmis juhtima ta siseilma kasvamist; seisma ta kõrval nõu- ja abivalmilt, kuni ta ükskord täiskasvanud neiuena läheb kaugele kodulinnast — viibates vaid käega tänuks vanale sõbrale.

Ei. Nii, nagu jutustasin, juhtub see vaid kord igaviku kestes.

Tavaliselt on Kastinina tee — karm tee.

Haapsalu.

Kas kajakad veel valgetiivulised me maja üle lendes vaovad sinivette, kui hiigla õie helbed hõbeviirulised? Nii ikka igatsedes mõtlen oma ette.

SÄäl kaugused nii taevavärvilised; nii all, kui üleval kõik ainus hele sina, kus sõudvad kerged laevad valgepurjellised, ja pilved valendavad nagu uduvina...

SÄäl mõtted nõnda valgetiivulised, kui kajaklennul viivad üle sinivete, kui poleks rõõmupäevad vaevalt [viivulised, ja murepäevi pikki halle kette.

A. O.

Siin möllab takistamatult loodetuul hilissügisel. Rebib halastamatult kooliplikade kleite, külmetab purikaiks nende peened säärekesed, paneb värisema külmast soojuseahned südamed.

Siin mühisevad luba küsimata helerohelised vahuharjalised suur-mere lained. Tormavad talvekammitsaist vabanenult maa poole. Ega küsi nemad siis, kus on nende piirid, kus Kastinina tee. Alles läks siitkaudu koolijütse; hüppas kivilt kivile, et veel kuiva jalaga pääseda kooli; tegi tasakaaluharjutusi hädasunnil; mõni libises vahest, sulpsas põlveni jääkülma vette. Mõne viivu pärast on aga ka kivid kadunud. Vesi ulatub juba rinnuni täismeheligi. Juba sakkab ta silla kallal aru andmata, kas jätab kohale ainsamagi posti...

Võiksin teile jutustada paljugi Kastinina teest, mis oli kord väikese Leeni koolitee. Teen seda kord veel kindlasti. Aga alles siis, kui olete kordki näinud oma silmaga Kastinina teed. Kas näinud ühegi päikeseloojanguga Noarootsi kohal. Või päikesetõusu linna piirjoonelt. Või sooja pehme augusti-öö unistanud siin kuuvalgel. Või jälle kordki uisud õlal tulnud siitkaudu otsima peegel-liuvälja, millel pole piire...

Siis räägime kord jälle.

A. Oengo-Johanson.

Wales'i laste läkitus.

Me ei mõista, mispärast on niipalju häda maailmas, mis on nii ilus, ja mispärast on niipalju puudust maailmas, mis on nii rikas.

Eelmiste aastate eeskujul pöördusid Wales'i lapsed ka tänavu 12. korda häätahtepäeval, 18. mail, kõigi rahvaste laste poole järgmise läkitusega, mis edasi anti ka raadio kaudu.

Kõigi rahvaste poisid ja tüdrukud! Meie, Wales'i lapsed, tervitame Teid häätahtepäeval uuesti kõige soojemalt. Praegu 1933. aasta kevadel on kogu maailmas miljoneid lapsi õnnatud, sest nende isadel ja vendadel ei ole tööd. Me ei mõista, mispärast on niipalju häda maailmas, mis on nii ilus, ja mispärast on niipalju puudust maailmas, mis on nii rikas.

Meie usume, et see oleks teistsiti, kui kõik rahvad, kelle lapsed me oleme, elaksid ja töö-

taksid kui ühe perekonna liikmed, üksteist usaldades ja ühiselt kasutades maa rikkusi. Me usume ka, et oma meelsusega suudame aidata tasandada teed sellele uuele vaimule. Ühinegem miljonid ja taas miljonid seltsinatsel häätahte päeval ühises tugevas püüdes luua rahu rahvaste ja riikide vahel. Usu abil, mis mägesid asemelt tõstab, muudavad meie mõtted ka maailma.

Oma läkitusele ootavad ja saavad Wales'i lapsed kirjalikke vastuseid teiste maade lastelt. Ka Eesti laste! ootavad nad vastust. Aadress on: Welsh League of Nations Union, 10, Museum Place, Cardiff, Great Britain.

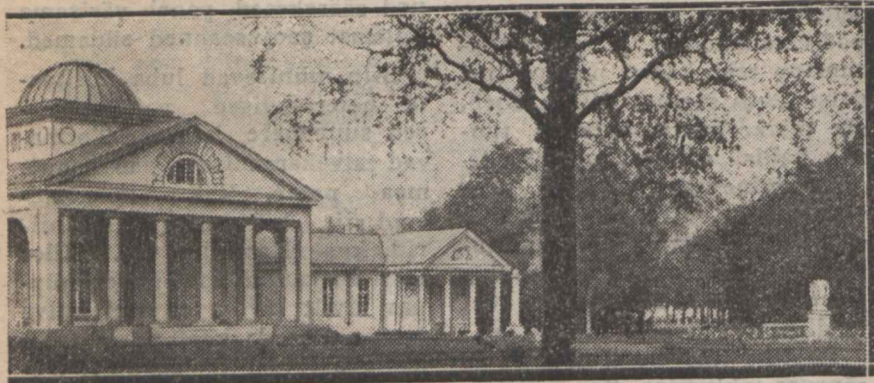
Suvitama!

Ringreis Eesti kuulsamais kuurortides.

Läbi on selle kooliaasta vaevad ja pingutused. Nüüd on päike ja taevad, mets ja meri jälle meie päralt. Mis on toredam kui see! Välja tolmuse linna kitsusest kosutavasse maaloodusse, või mereäärseesse suvituslinna, kus kõik mõnud ja mugavused käepärast.

NEED VALLATUD PLIKAD AVASID TÄNAVUSE SUPLUSHOOAJA.
Vesi oli küll nagu veidi jahe, kuid lõbu oli laialt.

PÄRNU UUS SUPELASUTIS.

See on juba üldiselt teada, et kes tahab noobliit ja suurejooneliselt suvitada, teeb seda muidugi

Pärnus.

Kuuldavasti olla sääil nüüd „tühja tasku“ ajajärgul hinnadki õige mõõdukad, nii et isegi keskmiselt kehva kukruga riigiametnik võib väikese rahaga nautida meie moodsaima kuurordi kõiki võimalikke mõnuseid. Et selles veenduda, tarvitseb ainult tänavusi hindu võrrelda eelmiste aastate omadega (üksikasjalikud andmed Pärnu suvitusoludest leiab meie tänase lehe kuulutusküljelt).

MILLEGA VÕIDAB PÄRNU OMA SUVEKÜLALISTE SÜDAMED?

Toome siin kokkuvõttes küllaste endi otsused.

Kõigepäält: Pärnu pehme kliima, mis valgub paitavalt päälinna tolmust küllastatud kopsudesse. Siis: häärand. Üle kõige aga rannaolu otstarbekohane korraldus, s. t.: teatavasse osadesse jagamine, mis võimaldab oma valiku järele päikesevanne võtta, supelda jne. Edasi: suurepärane park, mille võrdset Põhjamaail vähe leida. Ning lõppeks: „Pärnu inimeste sõbralikkus, mis särab ja soojendab võidu päikesega...“

Üldises kokkuvõttes on Pärnu kui kuurort kindlasti kultuurilisem, lääne-euroopalikum kui teised suvituskohad.

PÄRNU VAATAMISVAARSUSI.

18 aastat oli Pärnu ka ülikoolilinn, nimelt a. 1692—1710. Tartust Põhja sõja eest evakueeritud ülikool asus vanas Ordulosis, mis praegu varemeis. Kuid ülikooli anatoomikum on säilinud tänapäevani, mida kasutatakse aidaks ja tuntakse Elevandi aida nime all.

KESKAEGSEST MÜURKIND- LUSTUSEST

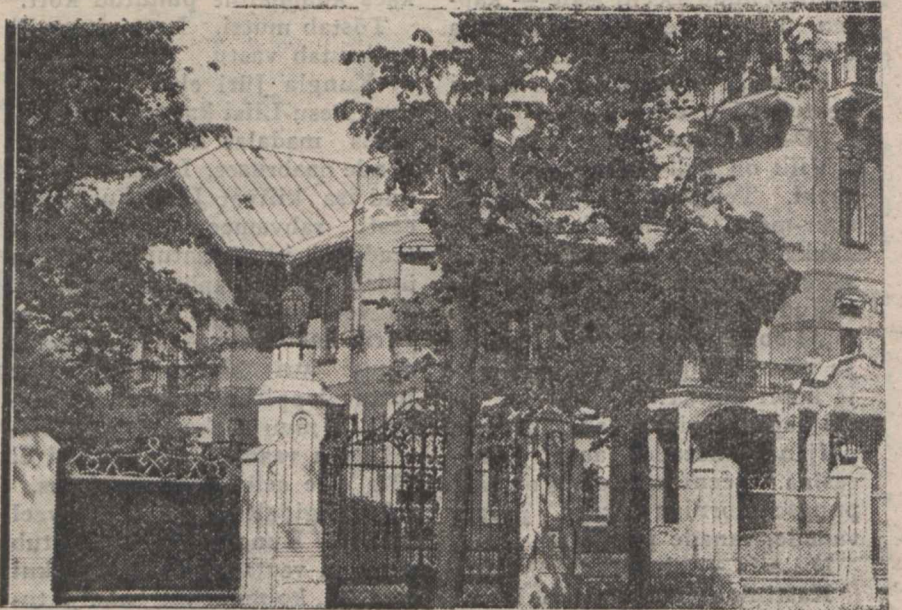
püsib tänini „Püssirohu torn“, mis oli sajandite jooksul Pärnu vanglaks. Vanimast linnaosast on püsinud mõnigi huvitav ehitis.

MÄLESTUSSAMMASTEST

on Pärnus tähtsamaid: E. Vabadussõja kangelaste mälestussammas Pärnu kalmistul ja Lydia Koidula sammas Koidula platsil.

ILUSAID VALJASÕIDUKOHTI.

Umb. 8 km veetee kaugusel Pärnust asub Leetsi ehk Dobraani liiva- ja parkrannik. Siin veedavad pärnlased vabas looduses oma vabu päevi. Idülliline, algupärane saarlaste elu-olu meelitab Kihnu ja Ruhnu saarele rohkesti turiste.

PÄRNU KUURKASIINO.

Kui Pärnu veetleb oma euroopalise kultuuriga, siis

Haapsalu

kindlasti oma südamliku intiimsusega.

„RAHU, LEPITUS, HAR- MOONIA“ —

neis sõnus on sümboliseeritud kogu Haapsalu. Ja veel üks iseärasus, mis Haapsalu eriti lastele teeb meelepäraseks, see on

LASTE PARADIIS —

Aafrika plaaž. Lapsed on niisugune rahutu element: ega nemand või teiste inimeste kombel liikumatult plaažil pikutada. See ei mahu nende ihu-hinge sisse. Nemand tahavad tegevust: joosta, hüpata, supelda, sõuda, kiikuda. Lõbu ja nalja peab ka tingimata olema. Laste oluliseimate tarvete rahuldamise eest on Haapsalus eeskujulikult hoolitsetud.

Siin oma kuldses paradiisis nad patserdavad kogu pika päeva päeva leiges kaldavees Vilmsi pargist varjatud vaikes lahekäärus, talla all pehme kruidisev liiv. Kui on villand vees hullamisest, siis sibatakse pöördkiigel ja juuste lehvides lennatakse poolde taevasse. Pääle selle veel igasugused kaal- ja nõorkiigid, kus võib himu täis kiikuda.

Siin on ka vana sõber

MICKI-MOOSI

oma täies ilus ja uhkuses. Mitte „Õpilastele“ vinge följetonist, vaid ikka päris ehtne, keda võib sabast tõmmata ja kes siis teeb tuhat viissada venevigurit. Kui

PÄRNU ROOTSIAEGNE
TOLLIMAJA

saba katkeb, alles siis jäetakse vaene vigurivänt rahule, kuni ta remondist jälle oma priskes terises on tagasi jõudnud.

Siinsamas on hüppetorn täiskasvanuile, millest sooritatud julgeid hüppeid aga lapsed ainult eemalt tohivad vaadata. See majake, mida pildil näete, on villa „Laste Rõõm“, ja rida telke on suplejaile ümberriietumiseks. See toreda liivapõhjaga merekäär on nimelt väga mõnus karastavaks hommiksupluseks,

HAAPSALU — „LASTE PARADIIS“.

Ka vanadel, nagu näete, on siin „Laste Paradiisis“ hää ja hubane olla. Siin mõnuleb Haapsalu esimene kodanik, kogu selle paradiisi looja, oma perekonna keskel.

Õitsev Haapsalu.

Haapsalu suvituslinna moodustavad ilusad rannapiiesteed, mis palistavad merekaldaid peaaegu kogu linna ulatuses. Esikohal nende hulgas seisab Poska piiestee, ranna elu tõeline keskus ning suvitajate armsam ja lutuspaik. Siia tullakse kokku ilma kutsumata — röömsad ja vallatuvõitu lapsed ühes saatjatega, naeratlevad neidised ning kergetalged noormehed, ei taha siit puududa isegi jooksvatõbised vannivõtjad. Värvikate lillepeenarde ja heledate teeradade hulka on siia asetatud huvitavaid raidkaunistusi, sobivas kooskõlas kogu ümbrusega. Kaks korda päevas heliseb siin suveorkester, selle sekka puistab päike palju soojust ning röömsat suvemeeleolu. Igäüks tunneb siin mõnusat vaheldust, olgu ta siis terve või puruhaige.

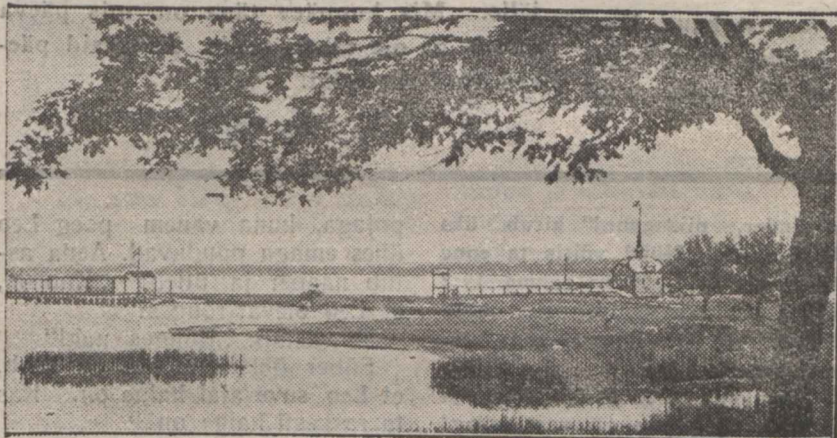
Samas läheduses Aafrika kaldal lebatakse plaazil, liiv on tulikum ning tasakesi triigib päike ihunahka järjesti pruunimaks. Kostüümitarid sulistavad

rannavees või kargavad hüpetornist otse laine kuhjadesse. Merelahes aga libisevad aerulöökide jõul kerged süstad, liuglevad tuuleilides nõbedad purjepaadid ning sukelduvad vette valged merikajakad.

Eriti ilus on Haapsalu varasuvil, kui õitsevad sinisilmalised sirelid, sütvivad kastanite vagameelsed küünlad ning hakkavad puhkema edevad žasiniinupukesed. Haapsalus on siis õisi kuhjadena, nad haaravad terveid tänavaid ja piestikke, õiekobarad kallistavad kogu linna. See on ilus Haapsalu, millest vaimustatult laulab Villem Ridala:

*On uulits õisis, müürid, aiad,
Ploom, pirn ning valge õunapuu,
Täis õielund on kojad, majad,
On õieküllus ääretu...*

*Herk ehib aedu lehte haljus,
Roos punav, lõhnav sinilill,
Kuldkeetakeste hiilgav paljus,
Lill mõni valge nii kui vill.
On maas ja ülal õite rikkust,
Nii lõpmata kui linna pikkust...*

KURESAARE LAHT. PAADISILD ja SÕUKLUBI.

Pahemal — suplusmajakesed. Üle mere paistab looduslikult ilusa Loode metsa joon.

Mida pakub suvitajaile

Kuresaare.

Saaremaa laulik Villem Ridala pöördus kord Kuresaares suvitava tähtsa inglase poole küsimusega, mis talle nende saare linnas eriti meeldib.

„KUIV JA HARULDASELT AROMAATNE ÕHK.“

vastas sellele küsimusele lahke vanahärra, kellele olid tuttavad ja kättesaadavad maailma parimad kuurordid.

Puhas saareõhk, „imetegev“

meremuda ja odav elu, — nendega võidab Kuresaare endale igal suvel rohkearvuliselt kodu- ja välismaisi sõpru. Oma kuulsa meretervismudaga on ta tuhandeile tagasi annud õitseva terveise. Isegi inimesed, kes täiesti olid kaotanud lootuse kunagi veel terveks saada, on siit lahkunud teguvõimsatena ja eluröömsatena.

Kuna ka toiduainete hinnad on Kuresaares mandri omist ikkagi veel tunduvalt odavamad, eriti piima, või ja munade hinnad, siis võib täiesti põhjendatult nimetada Kuresaart võrdlemisi väga odavaks kuurordiks Eestis.

LAINETEST MÜHAV NARVA-JÕESUU RAND.

Hulk sõiduautosid ja omnibusse võimaldavad alati suvitajaile

VÄLJASÕITE SAAREMAA HUVITAVAMAISSE KOHTADESSE —

Vilsandi, Kaali järvele, Mustjala pangule.

Narva-Jõesuu

päämiseks rikkuseks on ta kolossaalse ulatusega looduslik plaaz, uhke, uljas meri oma lainete vägeva mühinaga ja kõrgel kaldal kasvav mets. Jahtklubi juurest kõrgelt merekaldalt ava-

neb otse suurejooneline vaatepilt kogu Jõesuule ja isegi kaugemale — venepoolsele Narva-Jõe kaldale — Ingerimaale, „Kuradimäele“, Rossoni maalilikku orgu jne. Vaevalt teisel Eestis leidub nii omapärast looduspilti kui siin. Ja plaaz on nagu mingi Sabaara, hiigla liivakõrb, mille lained on siledaks silunud ja tihedaks tampinud, nii et sõida jalgrattaga nagu lauda mööda.

Jülhe, metsik-tore on Narva-Jõesuu loodus.

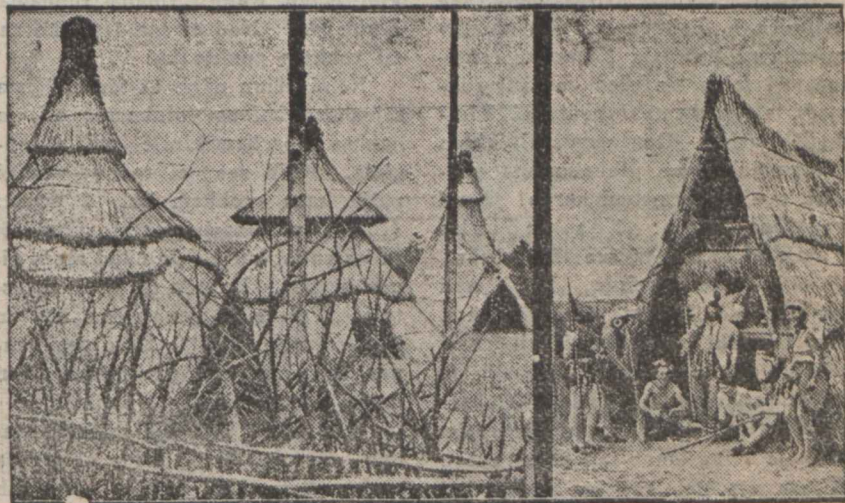
SUVITAMINE N.-JÕESUU LOODUSLIKUL PLAAZIL.

Nüüd oleme Eesti neli kuulsamat kuurorti läbi matkanud. Kuhu neist pikemalt jääme peatuma, see jääb nüüd igäihe enda otsustada.

Kuid väga paljudel meist puuduvad seks igasugused võimalused, et sõita kuhugi kuurorti suve veetma. Aga ega sellepärast maksa pääd norgu lasta. Kui muidu suvitama ei pääse, siis lähme maale hääde inimeste juure karja. Tore on karjase

elu: kuula lindude laulu ja naira kepsutavate tallekete veidraid tempe — kõik ilma rahata.

Kellel aga sedagi võimalust ei ole, need löövad endile kuhugi Pirita liivale või Emajõe ilusale kaldale üles sellise neegrismiku, nagu aliolevalt pildilt näha, ja suvitavad veel kõige algupärasemalt — nagu mõni aafrika neeger või austraalia metsmees.

„On küll nii, ema, aga valus liikuda elava surnuna, kinni nagu hiir klaaspurgis — näen, mis väljas sünnib, kuid ise ei saa osa võtta.“

„Oled ikka rumal, Kristjan. Su aeg veel tuleb, sul kõik ees. Siis vaadates tagasi näed, et oled kirunud ilusamat aega elust ja ta mööda saatnud irisedes, pole tunda saanud nooruserõõmu...“

Vist tal õigus, kuid mul rinnas sosistavad ja liiguvad kodukäijatena, karvaste pisikeste paharettidena tumedad aimdused ja nukrusehood, nagu ootaksid mind rasked „miskid“ ees. Aeg näib mulle midagi valmistavat oma salapärases kudumises ja hääletus hingematvas kiiruses, ta nagu hüüaks mind millelegi üles, hoiataks, nagu oleks viimne aeg millekski...

Ema jutustas viimase unenäo: „Olid nagu 6 aastastelt, tulid väga laia treppi minu juure üles, nuuskasin nina sul puhtaks ja läksid jälle sellest hiiglatrepist alla kooli. Nina oli pisike ja kärssus. Tähen-dab vist muret või haigust...“

Ema näeb mind unes tihti, ta usub unenägusid. Mina usun ainult seda, mida mõis-tus mulle ütleb.

SUUR TEADMATUS on mu ees ja see teeb rahutuks. Kelle ees ei oleks ta? Kuid ma ei tea, miks teisi ta ei vaeva. Või vaevab samuti? Pääjoontes olevat kõik inimesed ühesugused. Ja mina kuulun sama karja hulka.

„Oled jõe,“ noomis ema, „mis sul viga; hää eluga tulevadki pahurad mõtted. Mõt-le neile, kes nälgivad, lõdisevad külmas ja märjas, kes tööd teevad rasket, kurnavat, pisikese tasu eest vaevalt end elatavad... Sa oled rikas, sest sul on tervis, jõud, vai-muanded ka, kui end kokku võtad ja lollus-tega aju ei vintsuta, saaks sinust inimene veel.“

„Ei pääse kuhugi — nüüd on „haritlaste üleproduktioon,“ maatööd ka ei oska...“

„Tähtsaid onusid meie perekonnal pole, nii küll pead oma tublidusega edasi jõud-ma,“ ütles ema tõsiselt.

„Mida pean tegema — mul on aimdus, et ma kuhugi ei saa? Et tööd ja ametit ei leia.“

„Hakka koolmeistriks,“ ütles ootama-tult üks hääl meie selja taga. See oli isa, tõusnud kirjutuslaua tagant, kus kogu õhtupoolikud küürutas vihke parandades. „Kes elus kohta arvab mitte leidvat, see hakkab õpetajaks, õpetab teistele, kuidas kohta leida.“

„Ma ei suuda elu maha elada koolitoo-seinte kitsuses.“

„Kitsus on igalpool, iga elukutse on karbi sees,“ väitis isa.

„Ta tahab kõike haarata,“ ütles ema, „ja ei suuda midagi.“

„Tuleb sust logard, poiss,“ vangutas isa pääd, „päti hingeelu on sul. Lõpetad oma viletsad elupäevad viljarõugus, dinaturka pudel peos. Meie oludes pead kainelt mõtlema, mitte fantaseerima ja enesele ette maalima ja end kole suureks pidama.“

„Isa, sa ei tohi last nii hirmutada,“ tõ-reles ema, „ta on selletagi eluarg, ime elu-arg.“

„Peab tundma õppima karmust. Kõige parem kasvatus on see, kui viskad poisi uulitsale, las läheb oma käel. Kui on nõrk, saamatu ja loll — kärwab; kui osav — jõuab haljale oksale. Kui palju miljonäre pole noorpõlves sigadega ühest künnast söö-nud.“

„Oled ise õpetaja ja ütled nii...“ pahandas ema.

„Elukool on ka kool ja kõige parem.“ Isa on kibestunud, tal on elus halvasti läinud, ta ei looda, et mulgi paremini läheb.

Jäised tuuled puhuvad.

Oma kirjale ootasin vastust kaua. Kas kaduma läinud? Või Lindal pole aega vastata, vist on aeglane kirjutaja, kes harva kirju saadab?

Viimaks ometi! Mida võib sisaldada pergamiinümbrik? Viskasin liisku metall-rahaga: kui kiri, siis paha. Tuligi kiri. Pika viivlemise järele võtsin südame rindu ja avasin.

Canterbury, Ramsgate Road 97.

Väga lugupeetud härra.

Imestate, miks ma nii kaua ei vasta-nud, eks ole? Muidugi, ega Teie seda ise ei taipa, pean seda lausa välja ütleva. Ma teadsin küll, et teie seltskondlik kas-vatus puudulik on Teie vanemate ja tutta-vate kuuluvuse tõttu lihtsamasse ringi-desse, kuid olin hääs arvamises ja üle-hindasin Teie oletatavat loomulikku pee-netundelisust, viisakust ja tagasihoidlik-kust. Teie kiri selle tõttu hämmastas mind. Ei pidanud algul üldse vastama. Oleksin pidanud Teie kirja saatma Teie emale (võimalik, et seda teengi). Olete hukkaläinud poeg, kel puuduvad igasugu-sed arusaamised sündsuse ja kommete üle.

Sest — kuis muidu võtaksite julgust minule kirjutada sellises toonis! Võib-olla kirjutate kunagi nii oma naisele. Loode-tavasti leiate, kes Teie sobib ja Teie jämedusi ei märkagi, vaid koguni taevalist rõõmu tunneb Teie rasvaste, jõhkrate ja fantastiliste meelituste üle — seda parem Teile!

Mina enesele nii öelda ei luba! Mulle Teie enam ärge kirjutage. Ei ial! Ma ei loe Teie kirju — viskan nad avamatult kaminasse.

Linda Peterson.

Lips läbi! Laul lõppenud on.

Pekstud peni. Vaene poisike, Kuku-linna Villu julges silmad tõsta uhkele rüütlipreilile, ütles Juhan Liiv. Vaat'sulle Inglismaa ja asumaad kõige krimp-liga kokku!

Esialgu jäin uimaseks. Käisin kui une-näos. Oli päev. Siis oli jälle päev, siis jälle. Mis kuupäev täna on, mis päeva nimi? Ei ole tähtis teada. Läheksid päe-vad vaid rutemini.

I osa lõpp.

Pesapall.

(Kni III kl. poisid pääsevad õue.)

Noh, kui kevad on käes, olgu siis päälegi. Meie enam sees ei

Noh, kui kevad on käes, võimle. Võimleme nüüd väljas ja ega me nüüd enam lastemängu ei taha mängida. Sellepärast mängime nüüd n. n. pesapalli.

No see on üks kriiva mäng, aga vahva ka! Esimesel väljasvõimle-mispäeval kohtusid Nuumani (tähe-lepanu! mina ise olen ka sääl rüh-mas) ja Goschemäkini rühmad. Mui-dugi hakkas Goschemäkini rühm mängu juhtima. Hakaku aga pää-legi, ega meie mehed kardal! Kuid vanasõna ütleb: ära hõiska enne õhtut ja see läks tõeks.

Me saavutasime küll neli punkti, kuid „korrut“ läks käest ära. Ega teisedki sel korrutil juure ei saanud, aga viis punkti oli siiski. Ja oh sa prohvet! 28:4 meie kahjuks!

Vihaselt lõõme nad korrutist välja ja mäng läheb täie hooga edasi. Ei saa aga meie rohkem punkte kui

ühe, sest kõlab vile. Mäng on lõp-penud 28:5 meie kahjuks.

Väsinud oma suurest võidust Nuumanni üle (28:5), hakkas Goschemäkini rühm teiste rühmadega mängima. Kõige päält kohtus ta Reiniga. Kohe hakkas Goschemä-kini rühm Reini rühma ründama. Kuid peal! Nad ei saa 1-sel korruti-rohkem punkte kui 10:0.

Reini rühm nägi, et tema rühma seisukord halvas olukorras oli, ja hakkas Goschemäkini rühm tun-gima. Kuid see ei toonud kuigi palju kasu rohkem kui 2 punkti (10:2) kui Goschemäkini rühm löi ta korrutist välja. Ja nüüd algas pi-nev heitlus. Kapten ise ütles mees-tele: „Teeme 30 punkti ära, siis on 30:2. Surgu välja!“ Kuid pea, ven-nas, ära ikka nii palju taha. Sul on ju praegu ainult 18 punkti!

Vile, kuid just üks sekund, saa-bub Goschemäkini mees sisse ja toob sellega ühe punkti. „No, oh

sa sinder, niisugune!“ kirub üks Reini mees. Nüüd võitis ta enne Nuumanni 28:5, Reini rühma 19:2 ja kui ta Paasi võidab, siis on ta küll meister, aga Paas ei anna ker-gesti alla.

No nüüd tuleb Paasi rühmaga võistlus. Aga see oli vast mäng! Kohē hakkas Goschemäkini rühm tormi jooksmas ja teeb 11:0 enda kasuks, kuid kaotab korruti, ja Paas toob enda rühma kasuks 2 punkti ja gatoova! Mäng on läbi. Jälle Goschemäkini rühma võit 11:2.

Nuumanni rühma mehed on vi-hased nii kui piisoni härjad. Kuul-des, missuguse löögi nad said, kut-susid nad uuesti. Nüüd algas Nu-umanni rühma „vaterloo“. Nuumann saavutas küll kaks punkti, kuid kao-tas korruti, ja Goschemäkini rühm litsus edasi ja oh sa taevast ja teivas ning aia alumine roigas, ja tõi 31 punkti. Seega kaotas Nuumann 31:2 ja „Schluß—Goschemäkini rühm oli (sinder niisugune!) meister.

Johann Faber.

Rõuges

Kuumal suvepäeval istub aias härra T. oma noorema tütre ja

pojaga, kuna vanem poeg Leo ühes emaga puuduvad. Aeda astub naaber ja ütleb: „Kuulsin, et Leo olevat rõuges!“

T. vastab: „Rõuges neh!“ Sõber õhkab: „Küll on kurb, et Leo suve ajal haige on. Kas ta raskesti haige on?“

T. sõnab: „Mis haige, ega ta haige ole, ta suvitab Rõuges, tead küll, sääl Võru ligidal.“

Karuohakas.

Keda kutsub?

K. Juht.

Pesa ligi õhtupäikse kumas kuldnook laulab viisi üksinda, laseb häälsuses sõnatumas kutse läbi laane uinuva.

Tema laulus igatsus ja ootus, suurim õrnus paisub, heliseb, nagu mingi salajane lootus, ihaldus ja palve esineb...

Keda kutsub kuldnook nõnda valju, keda hüüab oksal kiikval? Miks ta laulab üksi nõnda palju kevadõhtul pesa ligidal?

Järg 26.

XII. KANGELASE KOJUTULEK.

Temple võttis pidulikult vastu oma kuulsamat kodanikku ühel jaanuari päeval 1919. aastal. Vastuvõtt oli nii suurejooneline, et Temple polnud sarnast kunagi varem näinud, sest kuulus vastase vaatlusvallide ja lennukite hävitaja ning kahekümne õhulahingu võitja saabus tagasi oma koju.

Tema rinda ehtis Auleegioni Rist.

Leitnant Johnson väljus rongist. Ema oli esimene, kes astus talle vastu ja John langes tema kätte vahele. Aasta tagasi oleks John häbenenud ema kaisutusi ja pisaraid.

Kangelase vastuvõtuks volitatud komitee viis tema läbi jaamahoone. Üllatuseks annetati talle väike lilledega ehitud lennuki mudel. Siis viidi ta kogu linna elanikkonna saatel auditooriumi.

Kui auditooriumis peeti terituskõnesid, siis vaatas John ükskõikselt üle rahva päade, hoides käes Armstrongi medalit.

Mary oli auditooriumis. Ta seisis kõnetooli lähedal rahva hulgas. John nägi teda.

Kuid Armstrongi vanemad puudusid, sest nad olid murtud kurbusest.

Kõnede ja käepigistuste lõppedes nägi Mary Johni minevat Sylvia suunas, selle käe ait kinni võtvat ja kõrvale astuvat.

Mary lahkus auditooriumist. Johnil oli tarvis teha kaht asja: näha kõige päält Sylviat ja siis minna Armstrongi vanemate juure.

„Ma tean kõik,“ ütles ta Sylviale otsekoheselt. „Mina tean kõik medaljongist, teist ja Davest. Mul on kahju, et ma seda ei teadnud varem. Tubli poiss oli Dave. Tublimat terrast ei või üldse olla. Tema mõtles teile, kui läks oma viimasele lennule. Ta soovis, et teie saaksite need esemed.“

John andis Sylviale Dave hõbedased lenduri tunnismärgid.

Sylvia suutis vaevalt veel rääkida: „Kas lähete nüüd ta ema juure?“

John surus huuled kokku. „Ma lähen nüüd sinna.“

Sirgelt, sõdurlikult sammus ta üles mööda Armstrongide maja treppi.

Dave ema istus akna all toolil. Dave isa oli veidi eemal, kiiktoolil. Paistis, et nad mõlemad on väga palju kannatanud.

John astus ema ette ja jäi kindlusetult seisma.

Härra Armstrong tõusis üles ja astus talle vastu. Ta imestas,

miks ta ei räägi. Kas oli ta veel sama tulipäine nooruk, nagu mõni aasta varem?

Lühikeste sõnadega püüdis John jutustada kogu lugu.

„Ma aimasin, et ta lendab välja viimast korda“ jutustas John. „Ta palus, et tooksin tema Auleegioni Risti teile.“

John võttis risti taskust ja ulatas selle emale.

„Ta ei tulnud enam tagasi ja see oli minu süü. Ma ei pannud tähele tema signaale. Mina tungisin teise vaatluspalli kallale. Sakslased tungisid talle kallale ja ma ei saanud teda aidata. Nad lasksid tema lennuki maha. Kui sakslased ta ümber piirasid ja nõudsid allaandmist, avas ta nende pihta tule.“

John rääkis küll vaikselt, kuid isa Armstrong tundis selles siiski värinat.

„Nad haavasid teda ja saatsid siis Saksa haiglasse ja säält vangilaagrisse. Teel ta põgenes. Üks poiss, nimega Starling, kirjutas kogu sellest loost major Brandile. Starlingut oli löödud püssitäägiga, kui ta oli teinud katset põgenemiseks.“

Keegi ei tea, mis juhtus Davega ajani mil ta varastas saksa lennuki ja lendas tagasi meie liinide poole.

Ma ei tea, kas teate tõde, või mitte. Major Brand lubas kõigest teile kirjutada. Üks meist laskis Dave maha.

Härra Armstrong... härra Armstrong... ei maksa vihata mind... mina olin see... kes tegi seda.“

Armstrong paitas õrnalt tema pääd.

„Nüüd ei ole enam tähtis, kuidas see kõik juhtus. Teie ei tohi lasta pääd longu, nagu teie seda pole teinud varem. Teie peate unustama — elu peab minema edasi oma rada...“

John tõusis püsti. „On veel mõned esemed, millised tein tagasi.“ Oma taskust võttis ta karukese ja ulatas selle isale. Siis pöördus ta ümber ja lahkus kiirelt.

John läks koju, astus oma tuppa ja lukustas ukse.

Oli juba hilisõhtu, kui ta säält väljus. Ta oli võtnud seljast mundri ja riietunud ülikonda, mida kandis enne sõtta minekut. Ta oli kui ümber ristitud.

Nüüd läks ta õuele, kus oli olnud viimati kahe aasta eest ja hüüdis säält Maryt, nagu ta oli seda teinud varem aegadel.

Keegi ei vastanud. Astudes üle õue, hakkas ta treppi mööda üles minema

„Mary! Mary!“

Uks avanes ja John astus sisse.

„Mary! Mary!“

Toas polnud kedagi. Ta jooksis mööda laia treppi üles teisele korrale — võib-olla oli Mary rõdul.

Kuid ka säält polnud Maryt.

Ta lahkus majast ja läks jälle üle õue. Oli juba pime ja laternad heitsid nõrka valgust tänavale.

Garaaži kõrval seisis „Lendav täht“.

Kollane värv oli juba hakanud pudunema ja auto rattad olid kasvanud rohu sisse. Pääle Johni lahkumist oli isa auto lükanud garaazist välja ja jätnud kohale liikumatult.

„Mary!“

„John! Tere tulemast!“ Mary tegi nagu tahaks ta tulla autost välja.

„Ei maksa. Ma otsisin sind.“

„Kas tõesti, John?“ küsis Mary jahedalt.

John mõtles, et Mary nägi teda auditooriumis minevat Sylviat juure ja ruttas seepärast seletama.

„Ma tahtsin... ma pidin Sylviat nägema esimesena.“

„See on kõik õige, John,“ vastas Mary haavunult. „Pole tarvis seletada, ma mõistan.“

„Kuid Mary, sa ei saa aru. Ma tahaksin sulle seletada. Ma pidin minema Sylvia juure kohe sellepärast, et anda talle üle Dave lenduri tunnismärgid. Dave palus seda. Sylvia oli tema kallim, nad oleksid abiellunud, kui Dave oleks tulnud koju.“

„Vaene Sylvia...“

„Ja ma pidin mõned asjad viima Armstrongile, Dave asjad.“

„Muidugi, John. Ma saan aru.“

„Teistel tingimustel oleksin tulnud otse sinu juure. Ma arvan, Mary, et nüüd saad minust aru. Mul on raske kannatada. Sa ei tea, milles seisab asi, eks?“

„Mille kohta?“

„Davidi suhtes, kuidas ta suri.“

„Meie kuulsime ainult, et ta lasti maha.“

„Hirmus asi juhtus. Hirmsaim asi. Pääle mõne lenduri ja Armstrongide pole sellest kellelgi vähematki aimu.“

„John, ei maksa, kui see on sulle paha.“

„Sa tead, meie olime naljakad poisid. Kui me läksime kodust, siis ei sallinud me üksteist. Sa mäletad? Arvan, see oli Sylvia pärast. Kuid pärast saatus sidus meid ja paremat sõpra ei võinud üldse enam olla, kui oli Dave.“

Ja John jutustas üksikasjalikult, mis ja kuidas oli juhtunud.

„Ja sa lasksid maha?“

John noogutas päaga. „Ja see pidi juhtuma siis, kui ta oli teinud kõik võimaliku enda päästmiseks. Miks pidin mina see olema?...“

Iseenesest langes Mary käsi ta õlale. „Ei maksa enam mõelda sellele.“

„Mary, nüüd saad aru, miks ei võinud ma enam mõelda sõjale. Ma tahan unustada kõik. See pole kerge asi.“

„Igapäevane elu on suurepärane,“ lausub Mary.

„Kas tead, Mary, koju tulles mõtlesin ainult sinule. Tahtsin jõuda rutem sinu juure.“

„Miks, John? Aga Sylvia? Kas ei mõelnud mitte talle?“

„Ei, Mary, ainult sinule.“

„Aga, John, sa pole kunagi kinkinud mulle tähelepanu. Kunagi pole minule mõelnud.“

„Olen teinud seda kogu aeg,

ilma et oleks sellest olnud ise teadlik. Siis tundsin, et vajan sind.“

Mary vaatas talle üllatunult otsa. „Kuidas oled sa muutunud!“

„Ma olen viimasel ajal palju järele mõelnud. Alles nüüd hakkas saama aru neist asjust, mis puutub sõprusesse ja armastusse. Teistel asjadel pole suurt väärtust. Ühes asjas olen jõudnud nüüd selgusele, Mary. See on, et armastan sind, et olen armastanud sind ja armastan sind ikka, alati.“

Ta võttis kinni Mary käest.

Tähed löid taevas särama. Akendel hakkasid põlema tuled. Nende pää kohal löi särava lendav täht ja kustus.

„Nägid sa seda?“ ütles John.

„Muidugi.“

„Kas tead, mis öeldakse, kui näed lendavat tähte?“

„Ei,“ vastas Mary tehtud naivusega. „Nimelt mida?“

„Öeldakse, kui näed lendavat tähte, et siis pead suudlema tütarlast, keda armastad.“

Mary pää langes kuklasse ja ta huuled avanesid suudluseks.

Puhus õrn tuleõhk, paisus siis tugevamaks ja vaibus viimaks täiesti.

(Lõpp.)

Huvitav koduloo- raamat.

A. Oengo-Johanson: VILJA-AED. 40 lk. Hind 25 senti.

Raamat on väike lugemik aianduse alalt. Sisu: „Õitsevas kirsiaias“, „Kirsipuu“ (Oro luul.), „Õunaseemned“ (C. R. Jakobson), „Õunapuud“ (M. Kampmann), „Põrnikad ja õunad“ (jutuke viljapuude kahjuritest), „Õielõikaja“ (J. Oro luul.), „Õunavaras“ (E. Peterson), „Kasulik töö“, „Maasikad“, „Karusmarjad“ — Iga jutukese lõpul on kümnemündi küsimus ja ülesannet.

See raamatuke ei ole määratud criti ei maasegale linnafaatele. See tahaks pigemini luua neil mõlemil ühiseid rõõkspidamisi ja püüdeid, lähendades neid kõigele kodumaa mullapinnast võrsuval, õpetades armastama meie maaelu ja hindama põllumehe, aedniku loovat tööd. Raamat oma ilusate jutukete ja luuletistega püüab meelitada lapsigi jõudu mööda osa võtma sellest tööst ja luua neile aateid ja tuleviku-unistusi ühenduses selle raske tööga ja nende lihtsate inimestega.

KUMBLUSSEEP

A. FREDERHIN G. TARTUS

Nõudke kõikjalt „CERESI“

„Tervisleiba“

28. mai: K. Einbund'i 45. sünnipäev.

Karl August Einbund, eesti riigi- ja poliitikategelane, sünd. 28. V 1888 Vesneri v. Tartumaal, lõpetas Tartu ülik. õigusteaduskonna; oli üliõpilasena karskus- ja raamatukogundustegelaseks, võttis osa maailma- ja Eesti Vabadussõjast suurtükiväe ohvitserina; eesti väe- osade organiseerijaid; Asutava Kogu ja kõigi Riigikogude liige ja mit- met puhku Riigikogu esimees, Riigivanem (1932) ja minister mitmeis kabinettides; ajakirjanik.

29. mai: J Kurrik'u 84. sünnip.

Juhan Kurrik, eesti kooli- ja avalik tegelane, sünd. 29. V 1849 ja suri 20. V 1922. — Vaata „Õpi- lasleht“ nr. 32, 1933.

30. mai: Dante 628., V. Grünthal-Ridala 48., ja W. Whitman'i 114. sünnip., Voltaire'i 145. ja P. Rubens'i 293. surmapäev.

Dante Alighieri, itaalia kirjanik, sünd. 30. V 1265 Florensis, võttis osa poliitilistest võitlustest linnas ja saadeti kodukohast välja; rändas läbi terve Itaalia, kuni suri Ravennas 14. IX 1321. — Dante on suurim vana-itaalia laulik. Tähtsamad ta töist on „Uus elu“ (ka eesti keeles) ja „Jumalik komöödia“.

Villem Grünthal (kirjanikunimega V. Ridala), eesti kirjanik, sünd. 30. V 1885 Muhus, lõpetas Helsingi ülikooli keeleteaduskonna, oli eesti keele õpetajaks Tartus E. N. K. S. tütarl. gümn. ja on praegu eesti keele lektoriks Helsingi ülikoolis. On avaldanud luuletisi, ballaade, reisikirjeldisi ja kirjutanud kirjandusloo raamatuid. Tähtsamad ta töist on: „Villem Grünthali laulud“, „Kauged rannad“, „Tuules ja tormis“, „Ungru krahv“ ja ta kirjandusloo õpperaamatud.

Voltaire, prantsuse kirjanik, sünd. 19. XI 1694, suri 30. V 1778. — Vaata „Õpilasteleht“ nr. 6, 1932.

Walt Whitman, ameerika kirjanik, sünd. 30. V 1819 ja suri 26. III 1892 — Vaata „Õpilasteleht“ nr. 25, 1933.

Peter Paul Rubens, hollandi maalikunstnik, sünd. 29. VI 1577 ja suri 30. V 1640. On loonud ülitähtsaid maale usulistel, mütoloo- gilistel ja muil ainetel; maalitud paljude tähtsate isikute näoilpe.

1. juuni: H. Valma 42. sünnipäev, J. Kappel 26. surmapäev.

Hugo Valma, eesti õpetaja, kirjanik ja noorsoo-raamatute välja- andja, sünd. 1. VI 1891 Haapsalus; oli õpetajaks nõdramoistluslike laste koolides Pärnu-Jaagupis ja Udrikus, elab praegu Tallinnas. — Kirjutatud töid oma erialalt (nõdramoistluslike laste kasvatamise üle), tõlkinud populaarteadusl. töid, avaldanud noorsoo-raamatuid ja kir- jutanud noorsoo-jutte.

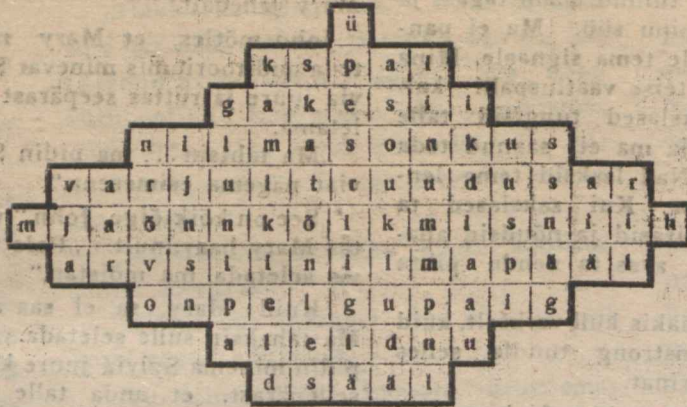
Johannes Kappel, eesti heli- kunstnik, sünd. 2. VII 1855 Raplas, lõpetas Peterburi konservatooriumi, oli köster-organistik Paines ja Peterburis, suri 2. VI 1907. — On ju- hatanud eesti üldlaulupidusid, kom- poneerinud hulga koorilaule.

2. juuni: E. Aun-Raup'i 1. surmapäev.

Elise Rosalie Aun-Raup, eesti luuletaja, sünd. 15. VI 1863 Valgjärve v. Võrumaal, oli mitme- suguseil teenistuskohadel Riias, Viljandis, Pärnus, Vädras, Tallin- nas, suri 2. VI 1932. On avaldanud rea luuletiskogusid ärkamisaja vai- mus.

Nr. 31. ülesannete lahendised.

Nr. 73. Võtmemoistatis.

Võti: Eesti linnu: Tartu, Nõmme, Narva, Türi, Pärnu Euroopa riike: Soome, Itaalia, Ungari. Eesti kirjanikke: Luts, Visnapuu, Jaik. Maakondi: Läänemaa. Alevik L-Eestis: Otepää. Putukas mooruspuul: siidiuss. Kallihinnaline ajanäitaja: kuld kell. Kalu: lõhe, havi, silk, kammeljas. Juurvilju: röigas, porgandid.

Õieti lahendajaid 19.

74. Maateaduslik ülesanne „Eesti- maa“.

1) Tapa, 2) Antsla, 3) Lihula, 4) Laiksaare, 5) Irboska, 6) Narva, 7) Nuia, 8) Abja, 9) Hiiumaa, 10) Abruha, 11) Alutagune, 12) Pärnu, 13) Sinimäed, 14) Atla, 15) Lasma, 16) Udria.

Algtähist saame Tallinna- Haa psalu.

Õieti lahendajaid 17.

75. Arvmoistatus.

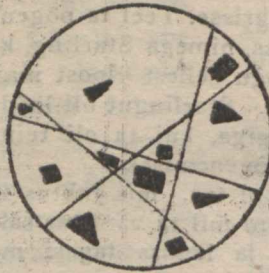
Tundmatu arv on 2.

Õieti lahendajaid 15.

Kõik ülesanded lahendasid järgm.

12: I. Mihkelson, V. Plaado, M. Raiestik, A. Wachstein, V. Kutser, R. Koddo, Joh. Oja, K. Tigane, P. Saul, R. Uustalu, L. Grünthal, K.

76. Joonisülesanne.

Õieti lahendajaid 15.

Anton. Loosimisel said auhinnad: Kalju Anton Vaabinast, Viktor Saul Tõstamaalt ja R. Uustalu Tudulin- nast.

Ja nüüd me sel kevadel lõpetame! Micki heidab sulle ja mõistatused sahtlisse ja võtab reisikepi ning koti ja läheb mööda kodumaad ja laagreid vanderdama. Kui näete su- vel matkamas noorkotkast, kelle käe-märgil Tartu-Tartu ja kaelas oranž kaelarätt, siis on see Micki. Jah — küll me siis pajatame. Nüüd „hüvä päev“, hääd suve ja kõike. Sõbrad juba ootavad, et minnal Veelkord hüvasti.

MICKI-HIIREKE.

Kuidas saame endile „Õpilastele“ kõites aasta- käigu.

Ei ole just kuigi mugav lugeda lahtistest numbritest jatkuromaane ja jutustusi. Nüüd, kus meil kogu aastakäik on tervena käes, peame nõu, kuidas see endile lihtsalt ära kõita.

Siin pole muud vaja kui poogen sitket kollast pappi, millest „Õpi- laslehe“ formaadi kohaselt lõikame kaane (lehe suurus + aastakäigu paksum), murrame joonlaua abil selle keskele kaks joont (aastak. paksum) ja surume järjestatud numbrid hästi tihedalt kaante vahele. Nüüd tor- kame talle üsna ääre ligidalt naask- liga kuus auku sisse ja pistame nõe- laga tugeva linase lõnga aukudest läbi. 5 sm pikkuse lõngaotsa jätame välja „ootama“, kuni nõel on kõik kuus auku kaks korda läbistanud, nii et mõlemad lõngaotsad jälle kokku puutuvad. Tõmbame lõnga enne veel hästi pingule ja siis seame mõlemad otsad sõlme. Saime tugeva mõlemipoolse, eht „kingsepa õmbluse“. Nüüd pole karta, et kõide la- guneb, seni kui õmblus vastu peab.

Et kaaned vabalt liiguksid, mur- rame nad joonlaua abil kummagi õmbluse kohalt tagasi — ja ongi valmis meie kõide.

Kel mõni number peaks aasta- käigust puuduma, see võib oma komplekti meie talituses täiendada. Pääle nr. 1 on talitusel kõiki numb- reid veel vähepärast olemas.

„Õpilastele“ sõbrad! Audge „Õpi- laslehte“ lugeda oma tuttavalle, kes meie lehte veel ei tunne. Sellega aitab võita lehe uusi sõpra. Laien- dades meie sõprade ringi, aitab lehte suuremaks ja sisukamaks teha.

Fotonurk.

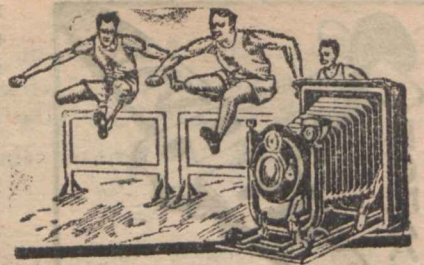
Nüüd veel mõni sõna

kopeerimis raamist

kui kopeerimismenetluse tähtsamast riistast. Kopeerimisraame on müü- gil mitmesuguste pildiformaatide jaoks, küll keerulisi ja lihtsaid. Soovitav on omandada suuremat kopeerimisraami, mis võimaldab tea- tud juhuseil kopeerida mitut pilti korraga ja päälegi saab igas suure- mas raamis kopeerida ka vähema- formaadilisi pilte. 3x4 või pisifo- tode kopeerimisel on otstarbekoha- sed „Zeiss-Ikon“ kopeerimisraamid „Lilliput“, mis võimaldavad tervet filmiriba ilma lahtilõikamata kopee- rida. Suuremate piltide kopeerimi- sel võis soovitada 10x15 (post- kaarti) formaadilist raami, mis va- rustatud liikuvate metallribadega väiksemate piltide kopeerimiseks. Säärane kopeerimisraam on küll praktiline, kuid võrdlemisi kallis (7—8 krooni) ja tema hankimine võiks tulla päevakorrale siis, kui sõprade seas on teatud hulk foto- huvilisi, kes ühe sellise raami ostak- sid hulga kohta.

Kopeerimisel peatagu silmas, et negatiiv paigutatakse kopeerimis- raami tuhmi (pildi) poolega üles- poole ja paberi läikiv pool selle vastu. Paberi läikivat ehk valgus- tundlikku poolt on kerge tunda sel- lest, et paberid tõmbuvad valgus- tundliku kihi poolt kumeraks ja on keelega katsudes kleepuvad.

Käesolevate ridadega lõpetame

On Teil teada,

et peale suure valiku uematest fotoaparatuuridest ja kõigist foto- artikleist veel meie mugav, kõigi tehniliste täiendustega laboratoorium Teile kasutuses seisab, kus

ilmutame, kopeerime ja suurend.

Isegi halbade negatiividest head tagajärjed! Ruttu ja odavasti! Amatööridele nõu ja juhatus ta- suta. Jälemüüjatele protsendid.

Foto ladu V. SURAS

Tartus, Riia tän. 27, telef. 13-85.

fotonurga ilmumise seks poolaas- taks, olles lootuses, et nii mõnigi lehelugeja on leidnud siit mõndagi, mis teda aitab tõsta fotonurga esi- mesis kirjutusis nimetatud „ama- töörde seisusesse.“

Eeloleval suvel, kus avanevad teile mitmesugused võimalused, soo- vitame õige tublisti „fototada“, et sügissemestri „Õpilastele“ varus- tada lugejate oma fotoreportaaziga. Suve jooksul, mil lehe ilmumine on katkestatud, võivad fotohuvilised lehelugejad alati kirjateel fotonurga toimetajalt näpunäiteid saada päe- vapildistamise kohta. Kuna lehe- veerud ei võimaldanud fotonurgas tuua üksikasjalist õpetust päeva- pildistamiseks, siis olgu siinkohal tähendatud mõned raamatud, kust asjastuhvitatud võiksid leida aine kohta laiemat ülevaadet: 1) J. & P. Parikas. Fotograafia õpperaamat. Hind kr. 3.50. 2) „Fotokunst“ — Eesti fotoühingute hääleandja — Väljaandja Tallinna Fotoühing Tallinna, Jakobsoni 8—14. 3) Eesti Foto Almanak. Saksakeelised: 1) L. David, Ratgeber im Photogra- phieren. Hind kr. 2.50. 2) P. Neugebauer, Rezept Handbuch des Amateur-Photographen. Hind kr. 2.75. 3) Photographieren leicht gemacht! ja „Besser und besser!“ kumbki à kr. 1.75.

Tuleval semestril ilmub „Õpilastele“ jällegi fotonurk ja siis hak- kame käsitama üksikasjalikumalt küsimusi fotoasjandusest, päämiselt aga neilt aladelt, mis meil suve jooksul on osutunud arusaamatuiks ja takistanud korraliku pildi saa- mist.

Lõpetades ridu soovime foto- harrastajatele helgeid ja selgeid suvepuhkuspäevi, mis võimaldaksid kauniste ja unustamatute piltide- võtete saamist.

Rud. Mähar,

Tallinna linna VI algkooli juhataja.

Uus äri „Laste moeilm“ Tartus.

Mõni aeg tagasi avati Tartus, Suureltnurk laste riiete äri „Laste moeilm“.

„Laste moeilm“ ärijuht on sel alal end välismaal täiendanud ning seisab alataas kontaktis samalaad- sete välismaa firmadega. Moe alal sammub äri välismaade tasapinnal ja on ainumaks sellelaadseks lasteartik- lite ostukohaks Tartus. Lähemalt lehe esiküljel asuvas kuulutuses.

„Rekord“ — Eesti vanim kohvitööstus.

Asut. 1897. a.

Tööstus on varustatud uemate, elektrijõul töötavate masinatega. „Rekord“ tarvitab oma tööstuses ainult kodumaa vilja ja sigureid. Tema saadused on üle Eesti müügil igas koloniaalkauplu- ses. Juba see suur nõudmine üksi kinnitab „Rekord“-kohvi hädust. Lähemalt tänase lehe esiküljel.

Eesti Nooresoo Kasvat. Seltsi Tütarlaste Gümnaasiumi

humanitaar- ja majapidamisharru kui ka
algkoolile vastavatesse klassidesse on

uute õpilaste vastuvõt- mine alanud.

Esimesse keskkooli klassi võetakse vastu
algkooli 6 kl. lõpetajaid tunnistuse põhjal. Teis-
tesse klassidesse tunnistuse või eksamiga.

Eksamid algkoolile vastavatesse kl. on 1. ja
2. juunil, keskkooli klassidesse 7., 8. ja 9. juunil.
Õppemaks on aastas: algkooli esimeses klas-
sis 50 kr., 2.—6. kl. 70 kr. ja keskkooli klassides
65 krooni.

Koolijuhatus.

Ed. Nukk

«Noored Kotkad»

Noorsoonäidend kahes vaatuses noorte
kotkaste elust on sobivam näidend
noorte pühadel. Hind kr. 1.25

Tasuta ettekande õigus omandatakse 5 eks. ostmisega. Kes
raamatu hinna rahas ehk postmarkides ära saadab, sellele saade-
takse raamat saatekuludeta kätte.

K. k. ü. „Töökool“ Tallinn, V. Roosikrantsi tn. 3.

Tuntud Inglise sulg „IRIDINOID“

kirjutab vähemalt 6 korda kauem. Kõvad nr. 777 E.
F. Poolpehmed nr. 888 E. F. Pehmed: nr. 444 F.
ja 777 F. Igal sulel märk „IRIDINOID“.

Hoiduge järeloomadustest!

Jalgrattaid ja jalgratta osasid

ning igasugust elektri materjali
soovitab odavate hindadega

T. AUA, Tartus
Suurturg 12. Telef. 44.

Kõige odavam ostukoht on

KONST. JAIK'I

kirjutusmaterjali-, paberi-, papi-, tapeti- ja raamatukaupluses
Tartus, Suurturg 11. Müük suurel ja väikesel arvul.

Noored!

Teie hoiate oma tervist, kui tarvitate
ainult

Melange' kohvi

„MELANGE“ kohvi mõjub värskendavalt
ja kosutavalt. Nõudke „MELANGE“ kohvi igalt poolt.

Värvikaupadega olen oma

äri tunduvalt suurendanud. Kaubad l-se järgu
väärtusega. Hinnad võistlemata odavad.

Johan Peep Tartu, Poe tn. 9.

Raekoja plats 4,

tehakse väga korralikult

kellaparandustöid,
eriti õpilastele soodsas hinnaga.

Kõrgeväärtuslisi
inglise

**õngitsemise ja õnge-
spordi tarbeid ja võrke,**
kõiki spinningu tarbeid

ja osasid rikkalikus
valikus soovitab

E. W. JÜRGENS
Tartus, Ülikooli tn. 2

**Riiete voltimine, plisseeri-
mine, rüüsitamine, nõõpaugud,
pilutamine ja sil-sak**

Töö kiire ja korralik.

LEIDA SONN

Tartu, Aleksandri t. 21—1.

Hallo!!!

6 pilti 25 senti eest.

Fotoateljee

Karl Osol

Mundi tän. 2. TALLINN.

Lilleäri

„Primula“

Rüütli tän. 13

soovitab ilusaid
õitsvaid lilli.
Hinnad odavad.

Margikorjajad!

Hoidke alal aadress V. Tarkpea
Pärnu, Karusselli 45, sest ka
suvel annan 250 ja rohk. eesti-
kate eest väljamaa omi.

„Õpilastele“

üksiknumbreid
müüvad:

Viljandis, „Edu“ O. Mikk, K.
Wagner, „Õpistu“ ja D. Siilats.
Türi, A. Rumvoldt.

Paides, H. Seidelberg ja kauba-
tarv. ühis. „Iva“.

Jõgeval, M. Sommer.

Pärnus, „Pärnu Päevaleht“ ja
„Liit“.

Kuressaares, A. Meier.
Petseris, N. Grünthal, O. Jago-
mägi ja K. Piirisild.

Elvas, Elva jaama raamatukapp.
Rakveres, Joh. Treifeldt, Leo
Rikken, E. Läte, M. Nurk ja

Rakvere jaama raamatukapp.
Haapsalus, k.-ü. „Lääne“ ja
„Lääne Elu“ kiosk.

Sindis, J. Heidemann.
Põltsamaal, Põltsamaa õpeta-
jate kooperatiiv.

Samas võetakse ka
„Õpilastele“ tellimisi vastu.

SPORDIÄRI

V. Resev-Resel

Toompüestee 19, Tallinn • Telefon 432-19

soovitab õpilastele

äärmiselt odavate hindadega laptu-,
jalg-, volley-, tennis-palle, trikoo-
sid, võimlemiskingi ja teisi
spordiabinõusid.

K.-M. E. GÜNTHERI värvikauplus

Tartus, Kaubaheev 26.

Soovitab:

Maalrivärve ja kõige
paremaid
eesti riidevärve.

Kõrges headuses kontsert ja harilikult suurusega

pianiinosid

soovitab ajakohaste hindadega suures valikus

Sprenk-Läte

klaveritööstus

Tartus, Rüütli tän. 25, telef. 13-09

Kui tarvitate klišeesisid!
Kui tarvitate trükitöid!

neid valmistab asjatundlikult
ja mõõdukate hindadega

E. TALVIKU
Graafikatööstus

Tatari tän. 4 Tallinn ■■■■■■ Telefon: 457-05

Karusnaha- ja mütsitööstus

G. KANGRO

Tartus, Aleksandri tän. 15.

Valmistan suve- ja talimütse, kasuka- ja krae-
naku. Igasuguseid vormimütse asutustele ja
koolidele. Töö kiire ja korralik.

L. GOLDBERG

Kõige kasulikum ostukoht
Kõiksugu hooaja **moe-** ja **pudukaubad, triik-**
ja **õõpesu, plüüsh-** ja **viitkaubad, reisu-**
sumadandid, lauavahariie jne.

Võistlemata odavad hinnad

Küüni tän. 6.

Kõik õpilased ostavad odavalt

portfellid, rahataskud, seljakotid,
kohvid ja teised peennahkartiklid

K. Haupti sadulsepa tööstuskauplusest
Tartus, Küüni 1.

Töö ja materjali eest täielik vastutus.

Kodanikud! Kõige paremini toidetakse
Teid sõõgisaal „ROOMAS“
Rüütli tän. nr. 1.

Alati värskest materjalist eeskujuliku puh-
tusega ja maitserikkalt valmistatud toidud
ja kiire teenimine.

JOH. VALS'I rätsepatöökoda

Tartus, Lille tän. 1 (sissekäik Karlova tän.)

valmistab moodsaid meeste rõivatöid tellimiste pääle.

HINNAD MÕÕDUKAD.

Pärnu, Eesti kaunim kuurort.

Ei ole kerge otsustada, kuhu minna suveks oma puhkuseaega veetma, või kõikuma lõõnud tervist parandama. Arvurikkad suvituskohad, igal ajal oma iseloom, igal ajal oma veetlev omapära, meelitavad teid oma kuulutustega ja Teie kõhklede otsuse tegemises.

Lühikene meeletuletus

Pärnust, Eesti kaunimast suvituslinnast

tahab kergendada teie valikut.

Üksikasjalist andmeid Pärnu kohta leiata piltidega kaunistatud prospektist, mis teile esimesel nõudmisel saadetakse. Nõudke teateid kõigi suvituselusse puutuvate küsimuste kohta aadressil:

Pärnu, supelinspektorile.

Juunis ja augustis äärmiselt odav pausaaalravi:

14 päevaline — Kr. 60.— 21 päevaline — Kr. 85.— 28 päevaline — Kr. 110.—
ühes täie ülespidamisega, toaga, arstiasuga ja tasuga arsti poolt määratud tervisvannide eest.
Pausaaltasu süsteemi kasutajad võivad valida oma äranägemise järele pansioni ja arsti, kellega linnavalitsusel vastav kokkulepe sõlmitud.

Puhkusele minnes kontrollige, kas Teil kõik vajalik on olemas, et puhkust lõbusalt ja kasulikult mööda saata.

Soovitame igasuguseid tarbeid

looduslooliste kogude ja topiste valmistamiseks ja õppe- ja käsiraamatuid nende koostamiseks.

Enne puhkusele minekut külastage meie õppetarvete ladu.

K. k/ü. »TÖÖKOOL» Tallinn, V. Roosikrantsi 3.

Odavasti ostavad ÕPILASED kõiki õppetarbeid

„PÄEVALEHE“

(Tallinna Eesti Kirjastus-Ühisuse)

RAAMATU- JA KIRJUTUSMATERJALI KAUPLUSEST.

Suur valik igasuguseid õpperaamatuid, kirjutusmaterjale, joonistus- ja maalimistarbeid. — Müük suurel ja väikesel arvul.
Tulusamad ostukohad õpilastele „PÄEVALEHE“ raamatu- ja kirjutusmaterjalide kauplused
Tallinnas, Pikk, tän. 2, kõnetr. 434-94
Suur Karja 23, 446-11

Tartu linnakoolivalitsus teatab, et on alanud

uute õpilaste vastuvõtmine

Tartu avalikesse kesk- ja kutsekoolidesse:

Tütartlastegümnaasiumi (koolis on 1 humanitaar- ja 1 majapidamisharu), Riia tän. 12, direktor J. Roos.

Poeglastegümnaasiumi (koolis on reaal- ja elektrotehnika-haru ühes ehitustehnika-osakonnaga: kooli juures asub ka 1. a. kursusega elektrotehnika täiendusklass), Riia 121, dir. A. Raudsepp.

Ühiskommertsgümnaasiumi (koolis on 2 kommertsharu), Fortuuna tän. 6/12, direktor V. Tubin.

Õhtusesse ühiskommertsgümnaasiumi (koolis on humanitaar-sotsiaalaru) Riia tän. 109, direktor J. Sütt.

Vene ühiskommertsgümnaasiumi, Peeter Põllu 16, dir. V. Sokolov.

Ühiskaubanduskooli, Fortuuna tän. 6/12, direktor V. Tubin.

Kõigi nimetatud koolide esimesse klassi võetakse vastu algkooli 6 kl. lõpetajaid lõputunnistuse põhjal. Kui sisseastuda-soovijaid on rohkem kui klassis ruumi, siis korraldatakse võistluseksamid. Teisisse klassesse võetakse uusi õpilasi vastava tunnistuse või eksamiga.

Sisseastuda-soovijail tuleb täita kooli kantseleist saadav soovivaldusleht ja sellele lisada 1) vanuse- (ristimise-) ja 2) viimane koolitunnistus.

16. mail 1933. a. Nr. 747.

Tartu linnakoolivalitsus.

KODUMAA JA VALISMAA seebid, hambapulbrid, pastad, suuveed, juukseveed juuste ja päänaha raviks, prillid, binoklid, luubid, maniküürkast, juukseammid ja -harjad

Leerikingid!

Rohu- ja parfümeeriakauplus
Promenadi tän. 9, Tartus
A. Keiss'i äri kõrval.

Õpilased,

Veel ei ole seekord hilja tahvel šokolaadi osta, julgelt vastata või kosta, õppetöö et kannaks vilja.

Vähekesse maitsvat maiust, see just karastab te meele ja teeb libedamaks keele, lubab jutustuses laiust.

Raskel eksamite ajal ei saa spikerite najal või ka muidu murdes pääd saavutada „väga hääd“.

Katsetel end läbi lüüa — seks on ainus lihtne moodus, mis ka hinnalt oleks soodus, — enne šokolaadi süüa,

mida ostate Tartus

R. GLASSMANNI ärist
Suurturg nr. 1.

Leeripäevaks

kohasemaid

KINKE

soovitab K/m. Joh. Roosipuu
Tartus, SUURTURG nr. 14.

Tähelpanu õpilastele!

Matkadeks ja kingitusteks: seljakotid, käsi- ja jalgpallid, rediküürid, reisukohvid jne.

Soovitab soodsate hindadega J. SULG'i sadulsepa tööstus — kauplus. Tartus, Riia tän. nr. 3

Tehnika on jõud,

mis päästab maailma näljast ja viletsusest. Vaja ainult loodusejõude tundma õppida ja nad töösse rakendada. Igasuguseid politehnilisi tarkusi sisaldavad järgmised M. Nurmiku toimetatud raamatud:

TULI JA RATTAD I.

Leintiste ajalugu juttudes. 112 lk., hind 1 kr.

Sulav kalju (jutt esim. metallistist). Savitööstus. Emaili leiutaja. Alkeemikust portselanitöösturiks (Boettger). Konserveerimise saladus. Vee- ja tuulejõu kasutamine. Nutikas hollandlane Fl. Almad, kes pani tuule vett merre pumpama. „Ratas“ (kudumismasin) andis odava riide ja „tuli“ keemia-laboratooriumis — värvid.

TULI JA RATTAD II.

160 lk., hind 1 kr.

Kompass, raadio, aurumasin, elektridünamo, papiirusest paberini, trüki- ja fotokunst, valguse imed, X-kiired, maaõli ja diiselmootor' auto — maanteed nobedaim, lennuk — pilvede ründaja, Morse ja telegraaf, Bell'i „kõnelev raud“, Edison, fonograaf ja helifilm, raadio teel ümber maailma.

SAAGU VALGUS.

64 lk., hind 50 senti.

Jutustus viib meid poolteist tuhat aastat tagasi räpasesse Lutetia linnakesse (praegune Pariis!), kus lõke põles keset põrandat, olles ühelhoobil lambiks, pliidik ja ahjuks. Sellest algas valguse võitluskäik: pird, tõrvik, küünel, lamp. Laternad sütitavad. Gaas ja petrol. Voltakaar — päikesest heledam. Sõda liigheleduse vastu. Edisoni elektripirn. Tulevikupilt maakerast. Valguse-koridorid lennukiele.

Tehnika-imele lugusid loevad õpilased palju suurema õhinaga kui muinasjutte. Kas leiduvad need raamatud juba igas kooli- ja rahvaraamatukogus?

LADU:

„POSTIMEHE“ raamatukaupluses,

Tartu, Suurturg 16.

Pagari- ja kondiitrisaadustest

soovitab

torte, kooke, küpsiseid, saia jne.

Pagari- ja kondiitriäri

P. POTSEPP

ÜLIKOOI TÄN. RAEKOJA TAGA

Soodsaim ostukoht pühade-eelsete ostude tegemisel.

Suures valikus

kleite, pesu, põlli, sälle, rätte, sukki jne. Meesterahva triik-särke, pesu, pluusid ja kõike muud pudukaupa leiata odavate hindadega

J. MALIN'i

pesu- ja puduarist. Tartus, Kivisilla nurgal.

Tellige trükilõõd

J. ROOSILEHE trükikojas

TALLINNAS, Vana Posti 8, telef. 437-67

Uute õpilaste vastuvõtmine H. TREFFNERI GÜMNAASIUMI

algkooli esimesse klassi on alanud; teistesse algkooli klassidesse võetakse uusi õpilasi vastu tunnistuste põhjal alates 31. maist s. a. Keskkooli esimesse klassi võetakse vastu algkooli lõpetajaid tunnistuse põhjal alates 31. maist s. a. Isiklik ilmumine soovitav. Eksamite põhjal vastuvõtmine toimub 7., 8. ja 9. juunil s. a. Kõigil kooli astuda soovijail tuleb esitada koolitunnistused ja vanusetunnist.

Koolijuhatus.

Tegev ja vastutav toimetaja: M. Nurmik. Valjaandja: K. k/ü, „Töökool“. Talitusjuht: Verner Kask. E. K. U. „Postimehe“ trükk, Tartu 1933

